

OSUD DRAKŮ

SÁGA ČARODĚJŮV PRSTEN – KNIHA TŘETÍ

MORGAN RICE

Čarodějův Prsten

Morgan Rice

Osud Draků

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Osud Draků / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Čarodějův Prsten)

ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury. --Books and Movie Reviews, Roberto Mattos OSUD DRAKŮ (Čarodějův prsten – kniha třetí) nás zavede ještě hlouběji na Thorovu dobrodružnou cestu napříč Dračím mořem, na Mlžný ostrov obývaný draky, při které se Thor stává válečníkem. Nehostinné místo, které může být domovem jenom pro ty nejzkušenější ze všech. Thorovy schopnosti se postupně s jeho tréninkem zlepšují a prohlubují. Přátelství s kamarády z Legie také, poté co spolu prožívají dobrodružství, jaká si dříve ani nedokázali představit. Když se potom setkají s příšerami, o kterých nesnili ani v nejdivočejších snech, Stovka se brzy mění z tréninkové výpravy na boj o holé přežití. Ne všem se to nakonec podaří. Thor se v průběhu výpravy díky svým mystickým schopnostem setkává s Argonem, který jej nepřestává povzbuzovat, aby usilovněji hledal odpovědi na otázky kým je, kdo je jeho matka a co je zdrojem jeho síly. A také jaký je vlastně jeho osud. Zpátky v Prstenu se věci mezitím rychle zhoršují. Poté, co je Kendrick uvězněn, se Gwendolyn rozhoduje bojovat za jeho osvobození a zároveň i svržení bratra Garetha, čímž hodlá zachránit osud království. Spolu s bratrem Godfreyem pokračuje v hledání stop po otcově vrahovi, během čehož se oba sourozenci stanou mnohem bližšími než dříve. Gwendolyn se však dostane v hledání už příliš hluboko a najednou se sama nachází v ohrožení, které nemusí zvládnout. Gareth se pokusí pozvednout Meč Osudu a porozumět, co to znamená být králem. Namísto toho je ale čím dál opilejší touhou po moci. Jeho vláda je krutá, nemilosrdná a on sám se stává paranoidním. Smyčka kolem královraha se začíná utahovat a McCloudové zároveň útočí čím dál hlouběji na jeho území. Králův Dvůr se tak dostává do extrémně prekérní situace. Gwendolyn touží po Thorově návratu, aby mohli být spolu a jejich láska mohla konečně plně rozkvést. Kvůli mocným silám, které se jim však staví do cesty, je čím dál větším otazníkem, zda k tomu vůbec někdy

bude moci dojít. Přežije Thor Stovku? Padne nakonec Králův Dvůr do rukou nepřátel? Bude MacGilův vrah odhalen? Setká se nakonec Gwendolyn s Thorem? A zjistí Thor konečně tajemství svého osudu? OSUD DRAKŮ je epický příběh o přátelství a lásce, rivalitě a spolupráci, o rytířích a dracích, intrikách a politických machinacích, o dospívání, o zlomených srdcích, o podvodu, ambicích a zradě. To vše je zasazeno do důkladně promyšleného fiktivního fantasy světa. Je to příběh o cti a odvaze, o osudu a předurčení, a také o magii. Je to fantasy, které nás přivede do světa, na který už potom nikdy nezapomeneme, a které osloví čtenáře obou pohlaví a každého věku. Knihy číslo 4 až 17 jsou rovněž dostupné! Kniha mě od počátku zaujala a už nepustila...Příběh je úžasným dobrodružstvím, které rychle plyne a je plné akce od samého počátku. V celé knize není jediné nudné místo. -- Paranormal Romance Guild. Nabité akcí, romantikou, dobrodružstvím a napětím. Sáhnete po této knize a zamilujete se do ní znovu a znovu. --vampirebooksite. com

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	11
KAPITOLA DRUHÁ	13
KAPITOLA TŘETÍ	15
KAPITOLA ČTVRTÁ	17
KAPITOLA PÁTÁ	21
KAPITOLA ŠESTÁ	24
KAPITOLA SEDMÁ	29
KAPITOLA OSMÁ	35
KAPITOLA DEVÁTÁ	37
Конец ознакомительного фрагмента.	41

OSUD DRAKŮ

(SÁGA ČARODĚJŮV PRSTEN – KNIHA TŘETÍ)

Morgan Rice

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující prozatím 11 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller, skládající se zatím ze dvou knih; a také zbrusu nové epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi, a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdářejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

„Čtivá fantasy, která spřádá mysteriózní elementy s intrikami a tvoří tak jedinečný příběh. Cesta hrdiny je o získávání odvahy a uvědomění si smyslu života, který vede k růstu, dospělosti a dokonalosti... Pro všechny, kdo hledají napínavá fantasy dobrodružství, hrdiny a akčně pojatý sled událostí, který žene Thora po cestě, na níž se z malého dětského snílka postupně stává mladým mužem, jenž neohroženě čelí nebezpečí, i když jsou vyhlídky na přežití bídné.... A to je pouhý začátek epické ságy pro mladé čtenáře.“

--Midwest Book Review (D. Donovan, kritik)

„ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.“

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

„Zábavná epická fantasy od Riceové (ČARODĚJŮV PRSTEN) nese všechny klasické rysy žánru – silný příběh, který je silně inspirován středověkým Skotskem a jeho historií, a také dobrý smysl pro popis dvorních intrik.“

—Kirkus Reviews

„Zbožňuji způsob jakým Riceová vytvořila postavu Thora a světa, který jej obklopuje. Krajina i bytosti, které ji obývají, jsou velmi zdařile popsány... Příběh je poutavý. Krátký, ale sladký... Počet vedlejších postav je citlivě nastaven, takže se čtenář nemůže ve vyprávění „ztratit“. Nechybí dobrodružství ani momenty plné hrůzy, která však nepřekračuje hranice žánru. Kniha je výborná zejména pro náctileté čtenáře... V této knize můžeme rozhodně spatřit počátky něčeho pozoruhodného...“

--San Francisco Book Review

„V této akci nabitě první knize epické fantasy série Čarodějův prsten (která má momentálně již 14 svazků), Riceová představuje čtenářům čtrnáctiletého Thorgrina „Thora“

McLeoda, jehož sen je stát se vojákem Stříbrných, elitní jednotky rytířů, která slouží králi....Vypravěčský styl Riceové je bohatý a příběh poutavý.“

--Publishers Weekly

„CESTA HRDINY je jednoduchá a snadná četba. Konce jednotlivých kapitol vás doslova nutí zjistit, co se stane v kapitole následující a knihu je proto těžké odložit. V knize nalezneme několik málo překlepů, přičemž některá jména jsou zaměněná, avšak ani jedno nekazí celkový dojem z příběhu. Na konci příběhu jsem měl pocit, že musím mít okamžitě v rukou jeho další část a nakonec to bylo přesně to, co jsem také udělal. Všechny devět dílů Čarodějova prstenu lze v současnosti zakoupit v Kindle store, přičemž Cesta hrdiny je ke stažení zdarma, aby si čtenáři mohli vyzkoušet o čem série bude! Pokud se poohlížíte po rychlé a zábavné četbě na dovolenou, tato kniha splní vaše přání krásně.“

--FantasyOnline.net

Knihy od Morgan Rice

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)

ČARODĚJŮV PRSTEN
CESTA HRDINY (Kniha č.1)
POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)
OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)
POKŘÍK CTI (Kniha č.4)
SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)
ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)
OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)
MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)
NEBE KOUZEL (Kniha č.9)
MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)
PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)
ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)
VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)
BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)
SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)
RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)
DAR BITVY (Kniha č.17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ
ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)
ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)

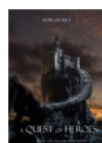
UPIŘÍ ŽURNÁLY
PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)
MILOVANÁ (Kniha č.2)
ZRAZENÁ (Kniha č.3)
PŘEDURČENA (Kniha č.4)
ŽÁDANÁ (Kniha č.5)
ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)
ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)

NALEZENÁ (Kniha č.8)
VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)
TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)
PROKLETÁ (Kniha č.11)

KINGS AND SORCERERS

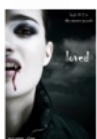
THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Poslechněte si sérii ČARODĚJŮV PRSTEN ve formátu audio knihy!

Copyright © 2014 Morgan Rice

Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi.

Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a pořídte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit.

Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Jacket image Copyright Photosani, v licenci Shutterstock.com.

OBSAH

[KAPITOLA PRVNÍ](#)

[KAPITOLA DRUHÁ](#)

[KAPITOLA TŘETÍ](#)

[KAPITOLA ČTVRTÁ](#)

[KAPITOLA PÁTÁ](#)

[KAPITOLA ŠESTÁ](#)

[KAPITOLA SEDMÁ](#)

[KAPITOLA OSMÁ](#)

[KAPITOLA DEVÁTÁ](#)
[KAPITOLA DESÁTÁ](#)
[KAPITOLA JEDENÁCTÁ](#)
[KAPITOLA DVANÁCTÁ](#)
[KAPITOLA TŘINÁCTÁ](#)
[KAPITOLA ČTRNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA PATNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA SEDMNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA OSMNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA DEVATENÁCTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ](#)
[KAPITOLA TŘICÁTÁ](#)
[KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ](#)

“Nevcházej mezi draka a jeho hněv.”

—William Shakespeare

Král Lear

(překlad F.L. Čelakovský)

KAPITOLA PRVNÍ

Král McCloud se řítí na svém koni ze svahu směrem k té části Vysočiny, která už ležela na MacGilské polovině Prstenu. Následovaly jej stovky mužů. Musel vynaložit veškeré své síly a jezdecké umění, aby se v tom krkolomném cvalu udržel v sedle. Sáhl za sebe, vytáhl bič a s rozmachem několikrát silně švihnul koně. Ne že by zvíře potřebovalo v tak příkrém svahu ještě pobízet. On si však působení bolesti zvířatům užíval.

McCloudovi se téměř začaly sbíhat sliny, když viděl, co všechno leželo před ním. Idylicky působící MacGilská vesnice, její muži venku na polích a neozbrojení, jejich ženy u domků věšely prádlo na šňůry a v horkém letním dni byly oblečené jenom v tom skutečně nejnужnějším. Dveře domků byly otevřené, slepice se volně potulovaly kolem a v kotlích se nad ohništi už připravovala večeře. Pomyslel si, jak velké škody je tímhle MacGilům schopen napáchat, jakou kořist tu může získat, a všechny ty ženy, jichž se bude moci zmocnit – a jeho úsměv se rozšířil. Na jazyku už téměř cítil krev, kterou se chystal prolít.

Pokračovali v jízdě, kopyta jejich koní hřměla jako přicházející bouře, připraveni rozlít se jako přílivová vlna po údolí, když tu si jich konečně někdo všimnul. Vesnický strážný. Žalostná náhražka vojáka, náctiletý chlapec s kopím, který stál na stráži a právě otočil hlavu směrem k nim, když zaslechl dusot kopyt. McCloud zahlédl bělma jeho očí a četl v nich paniku, která chlapce zachvátila. V téhle ospalé osadě se ten voják pravděpodobně nikdy nedostal do opravdové šarvátky. Byl očividně žalostně nepřípraven.

McCloud neplýtvá časem: přál si první krev prolít sám, tak jako to dělával v každé bitvě. Jeho muži o něm věděli dost na to, aby mu to dopřáli.

Přetáhl koně znovu tak silně až zaržál, ještě přidal do kroku a dostal se daleko před ostatní. Král pozvedl kopí, které se v jeho rodu předávalo po generace, byla to těžká železná zbraň, a vrhnul na cíl.

Jeho muška byla jako vždycky přesná. Chlapec se ještě ani nestačil celý otočit, když už se kopí zakouslo do jeho zad, prošlo tělem na druhou stranu a silou své váhy jej přišpendlilo k nedalekému stromu. Ze strážcových zad se vyhrnula krev a bylo jí dost na to, aby byl McCloud spokojený.

Radostně vykřikl a spolu s ostatními pokračoval napříč bohatými pozemky MacGilů, poli plnými obilí, jehož zlatá stébla se vlnila ve větru, směrem k vesnické bráně. Skoro by se dalo říct, že byl až příliš krásný den, příliš krásný obrázek vesnické krajiny, na to, jakou zkázu se tu právě chystali rozpoutat.

Přiharcovali k nechráněné bráně a jako příval proudili dovnitř. Tahle vesnice, umístěná tak blízko sporné hranice na Vysočině, si o něco podobného sama říkala. Dostanou, o co si koledují, pomyslel si McCloud s despektem, když jedinou ranou své sekery přerazil kůl, na kterém byla připevněná cedule, oznamující jméno osady. Brzy ji sám dá jiné.

Jakmile se jeho muži rozlili po vesnici, začal se odevšad ozývat vyděšený křik žen, dětí, starých mužů a všech dalších, kteří byli na tomto prokletém místě zrovna doma. Byla tu asi tak stovka nešťastných duší, které se McCloud chystal přimět zaplatit jenom za to, že nepatřili k jeho klanu.

Zvedl svou sekuru nad hlavu a sledoval ženu, která zády k němu utíkala pryč a snažila se spasit holý život tím, že se schová ve svém domě. To se jí nemělo podařit.

McCloudova sekura ji trefila doprostřed lýtky, přesně jak to zamýšlel, a ona se s výkřikem zhroutila k zemi. Nechtěl ji zabít. Stačilo ji jenom zmrzačit. Koneckonců, hodilo se mu udržet ji naživu, aby si s ní mohl později užít. Vybral si ji schválně: žena měla dlouhé, rozpuštěné blond vlasy, úzké boky a stěží vypadala starší než osmnáctiletá. Ta bude jeho. Zabije jí nejspíše až poté, co s ní bude hotov. Anebo možná ne. Třeba si ji ponechá jako otrokyni.

Zařval radostí, dojel k ní a seskočil ze sedla, i když byl jeho kůň stále ještě uprostřed kroku. Přistál rovnou na ní a přišpendlil ji k zemi. Obrátil ji na záda a divoce se rozesmál v záchvatu radosti, že se jeho tažení konečně daří.

Život zase jednou chutnal sladce.

KAPITOLA DRUHÁ

Kendrick stál v oku hurikánu, uprostřed Rytířské síně, spolu s desítkami bratrů, kteří byli všichni zkušenými členy bratrstva Stříbrných, a klidně se díval na Darloc, velitele královské stráže, který byl vyslán na velmi nešťastnou výpravu. Co si Darloc asi tak myslel? To vážně počítal, že může nakráčat do Rytířské síně s deseti muži a zatknout Kendricka, nejoblíbenějšího člena královské rodiny? Přímě před očima jeho řádových bratrů? To si vážně myslel, že se ostatní budou jenom dívat a nechají ho jeho úkol provést?

Strašlivě podcenil lojalitu, kterou Stříbrní ke Kendrickovi chovali. I kdyby Darloc přišel s oprávněnými důvody k zatčení, a tyto ani náhodou oprávněné nebyly, tak by Kendrick stejně velmi pochyboval, že by jeho bratři dopustili, aby byl odvezen pryč. Byli mu oddáni na život a na smrt. Takové bylo ostatně krédo Stříbrných. On sám by reagoval úplně stejně, kdyby se kterýkoliv z jeho bratrů ocitl v podobné situaci. Všichni společně spolu dlouhá léta trénovali a také bok po boku bojovali v mnoha bitvách, kde život jednoho závisel na pomoci druhých.

Kendrick cítil napětí, které viselo v těžkém tichu místnosti. Stříbrní obklíčili s tasenými meči desítku strážných, kteří se otáčeli do všech směrů a působili náhle mnohem méně sebevědomě než předtím. Bylo jim jasné, že jestli kterýkoliv z nich sáhne po meči, tak budou během chvíle zmasakrováni. Naštěstí to nikdo neudělal. Všichni stáli a čekali na rozhodnutí velitele Darloca.

Ten nervózně polknul. Bylo mu jasné, že nemá žádné naděje.

„Zdá se, že sis na to s sebou nevzal dost mužů,“ řekl mu Kendrick klidně a s úsměvem. „Deset strážných proti stovce Stříbrných. Nemáš sebemenší naději.“

Darlocova tvář byla bledá jako smrt. Odkášlal si.

„Můj pane, my všichni sloužíme tomuto království. Nepřeji si s tebou bojovat. Máš pravdu, toto je boj, který nemůžeme vyhrát. Poručíš-li nám teď, opustíme tuto místnost a vrátíme se ke králi. Ale ty sám dobře víš, že Gareth poté pošle více mužů. Jiných mužů. A jistě si i dobře uvědomuješ, kam to nakonec povede. Můžeš je všechny pozabít, ale chceš opravdu mít na rukou krev vlastních bratrů? Opravdu si přeješ rozpoutat občanskou válku? Tvoji muži pro tebe kdykoliv nasadí holé životy a také jakékoliv životy vezmou. Je to pro ně ale spravedlivé?“

Kendrick se na něj díval a přemýšlel o těch slovech. Darloc měl pravdu. Skutečně si nepřál, aby kterýkoliv z rytířů byl zraněn jenom kvůli němu. Naopak, měl pocit, že by je měl uchránit jakéhokoliv krveprolití, ať už to pro něj samotného znamenalo cokoli. A jakkoliv špatný jeho bratr Gareth byl jako člověk, jakkoliv nevhodný byl jako vládce, Kendrick si nepřál začít občanskou válku. Alespoň ne za sebe. Byly zde jiné cesty. Přímé střetnutí nebylo, jak jej život naučil, vždy tím nejlepším řešením.

Natáhl ruku, položil ji na čepel meče svého přítele Atmeho a pomalu zatlačil, aby ji sklonil k zemi. Potom se podíval na všechny Stříbrné. Byl dojat, že se za něj všichni bez váhání postavili.

„Moji drazí bratři,“ oznámil. „Jsem poctěn vaší pomocí a ujišťuji vás, že nepřišla vniveč. Všichni mě znáte a dobře víte, že nemám se smrtí mého otce a našeho krále nic společného. A jakmile dopadnu jeho vraha, kterého jsem už odhalil na základě tohoto obvinění, jež jsme před chvílí slyšeli, přísahám vám, že budu první, kdo vyplní tuto spravedlivou pomstu. Právě jsem byl falešně obviněn. Nechci se však stát jiskrou, která by zažehla občanskou válku. Tak prosím skloňte své zbraně. Nechám je, aby mě bez odporu odvedli, protože žádní z našich mužů by neměli bojovat jeden proti druhému. Pokud v tomto království existuje spravedlnost, potom se musí pravda ukázat i v tomto případě. A hned jak se tak stane, se k vám zase vrátím.“

Stříbrní pomalu a neochotně sklopili meče, načež se Kendrick otočil zpět k Darlocovi. Nechal se obestoupit strážnými a spolu s velitelem potom vykročili ke dveřím. Kendrick kráčel hrdě a vzpřímeně uprostřed skupiny. Darloc se ani nepokoušel jej spoutat – možná to bylo z respektu, nebo také ze strachu, že by tím znovu popudil ostatní rytíře, anebo jednoduše proto, že ani on sám nevěřil, že by Kendrick mohl být vinen. Kendrick sám sebe odváděl do své nové vězeňské cely. Byl však

odhodlání nedat svou kůži jen tak snadno. Nějakým způsobem se mu podaří očistit se a dostat se z kobek opět na svobodu. Potom najde a zabije vraha svého otce. I kdyby to skutečně byl přímo jeho vlastní bratr.

KAPITOLA TŘETÍ

Gwendolyn s Godfreyem stáli ve sklepeních hradu a upřeně se dívali na Steffena, který se nervózně ošíval a neustále si mnul ruce. Byla to zvláštní figurka – ne jenom z důvodu, že se narodil s křivou páteří a na zádech měl velký hrb, ale také proto, že z něj neustále vyzařovala podivně nervózní energie. Jeho oči nikdy nepřestávaly tékat sem a tam, a ruce se bez přestání třely jedna o druhou, jako by tím už dával všem najevo, že je vinen. Stál na místě, lehce se třásl, neustále přešlapoval z jedné nohy na druhou a cosi si pro sebe mumlal hlubokým hlasem. Všechny ty roky tady dole v místnosti s odpadem, uvědomila si Gwen, z něj musely udělat tu podivnou bytost, kterou je teď.

Napjatě čekala kdy konečně začne mluvit a vnese více světla na případ vraždy jejího otce. Jenže vteřiny se měnily v minuty a kromě toho, že na čele neustále přešlapujícího Steffena vyrazily velké krupěje potu, se nic jiného nestalo. Jediné, co vyplňovalo místnost, bylo těžké nervózní ticho, jenom lehce přerušované Steffenovým mumláním.

Gwen se v tom vlhkém sklepení, zahříváném plameny ohňů, na kterých se připravovaly potraviny pro kuchyň, už potila také. Venku navíc začínal další letní den. Přála si tu skončit, odejít z těch místností a už se sem nikdy nevrátit. Zkoumavě se dívala na Steffena, ve snaze rozšířovat výraz jeho tváře a přijít na to, co se mu právě honilo v hlavě. Slíbil jim, že jim něco poví, ale potom se najednou odmlčel. Jakoby si to zase rozmyslel. Očividně měl strach a také něco skrýval.

Konečně si Steffen odkašlal.

„Přiznávám, že něco spadlo dolů odpadní jámou,“ začal, aniž by se komukoliv z nich podíval do očí. Namísto toho upřeně zíral do země.

„Ale nejsem si jistý, co to bylo. Byl to nějaký kov. Vynesli jsme potom sud se splašky a já slyšel jak něco šplouchlo do řeky. Něco jiného než obvykle. Takže,“ dodal a znovu si několikrát odkašlal, nepřestávaje si mnout dlaně, „takže vidíte, že cokoliv to bylo, už je to pryč v řece.“

„Jsi si jistý?“ zeptal se důrazně Godfrey.

Steffen energicky zakýval hlavou.

Gwen s Godfreyem si vyměnili pohledy.

„Zahlédl jsi aspoň co to bylo?“ pokračoval Godfrey.

Steffen zakroutil hlavou.

„Ale zmiňoval ses přece o noži. Jak jsi mohl vědět, že to byl nůž, když jsi ho neviděl?“ zeptala se Gwen. Byla si jistá, že jim Steffen lže, jenom zatím nevěděla proč.

Steffen si znovu odkašlal.

„Řekl jsem to, protože jsem si myslel, že to byl nůž,“ zněla odpověď. „Bylo to malé a kovové. Co jiného by to mohlo být?“

„To jsi se nepokusil zjistit, co je na dně sudu?“ zeptal se Godfrey. „Poté, co jste ho vylili? Možná ta věc zůstala uvnitř a teď tam stále ještě leží.“

Steffen zakroutil hlavou.

„Na dno jsem se podíval,“ řekl. „Vždycky to dělám. Nic tam nebylo. Dočista prázdný. Cokoliv to bylo, už to odnesl proud. Viděl jsem, jak to plave pryč.“

„Pokud to byl kov, jak jsi to mohl vidět odplouvat?“ zeptala se Gwen.

Steffen si zase odkašlal a potom pokrčil rameny.

„Řeka je zvláštní,“ odpověděl. „A proudy v ní jsou silné.“

Gwen si znovu s Godfreyem vyměnila skeptický pohled. Podle výrazu jeho tváře usoudila, že ani on nevěří Steffenovi jediné slovo.

Začínala být silně netrpělivá. Teď se k tomu navíc přidala i bezradnost. Ještě před chvílí jim Steffen chtěl všechno povědět, ale teď si to z nějakého důvodu najednou rozmyslel.

Přistoupila k němu blíž a zamračila se. Ten chlap rozhodně něco skrýval. Nasadila nejdrsnější tvář, které byla schopna, a na okamžik pocítila, jako by jejím tělem proudila otcova energie. Byla

odhodlána za každou cenu zjistit všechno, co ten chlap ví – obzvláště pokud by to vedlo k odhalení otcova vraha.

„Lžeš,“ řekla ledově chladným hlasem a s takovou sebejistotou, která udivila i ji samotnou. „Víš jaký je trest za lhaní členovi královské rodiny?“

Steffen spráskl ruce, téměř poskočil leknutím a na kratičký moment se na ní podíval. Potom ihned zase uhnul pohledem.

„Je mi to líto,“ řekl. „Omlouvám se. Prosím, nic dalšího už nevím.“

„Před chvílí ses nás zeptal, jestli tě ušetříme vězení, pokud nám všechno vyklopíš,“ řekla. „Ale ty jsi nám neřekl zhora nic. Proč by ses nás předtím na něco takového ptal, když bys chtěl něco povědět?“

Steffen si olízl rty a dál zarytě zkoumal podlahu.

„Já... já... ehm,“ rozkoktal se. Potom si odkašlal. „Já jsem se bál... že budu mít trable, že jsem nenahlásil, že ta věc spadla sem dolů. To je všechno. Je mi to líto. Nevím, co to bylo. Je to pryč.“

Gwen přimhouřila oči a dívala se na něj ve snaze pochopit, o co mu může jít.

„Co se tvému nadřízenému vlastně stalo?“ zeptala se potom, odhodlaná nenechat na něm nit suchou. „Bylo nám řečeno, že záhadně zmizel. A že ty s tím máš co do činění.“

Steffen znovu a znovu kroutil hlavou.

„Odešel,“ odpověděl potom. „To je všechno, co vím. Je mi líto. Nevím nic, čím bych vám mohl pomoci.“

Zvuk splašků, stékajících z odpadní jímky do připraveného sudu, nebo velkého nočníku, jak ho tu nazývali, náhle zaplnil místnost. Všichni se podívali tím směrem. Odpad začal s čvachtáním plnit sud. Steffen se otočil a rychle přeběhl místnost k sudu. Potom stál vedle a sledoval, jak se plní odpadem z horních pater hradu.

Gwen se podívala na Godfreyho, který její pohled opětoval. I jeho tvář teď už nesla podobně bezradný výraz, jako měla ta její.

„Cokoliv skrývá,“ řekla, „nepoví ani za nic.“

„Mohli bychom ho nechat zavřít,“ řekl Godfrey. „To by ho přimělo mluvit.“

Gwen zakroutila hlavou.

„Ani bych neřekla. Tohle ne. Je očividně k smrti vyděšený a bojí se cokoliv prozradit. Určitě to má něco společného s jeho nadřízeným. Něco skrývá, to je jasné, ale nezdá se mi, že by to mělo co do činění s otcovou smrtí. Myslím ale, že ví něco, co by nám mohlo pomoci, ale zároveň bych řekla, že pokud ho budeme zkoušet zahnat do kouta, tak se bude jenom víc a víc uzavírat.“

„Takže co navrhuješ?“ zeptal se Godfrey.

Gwen přemýšlela. Vzpomněla si na jednu kamarádku, kterou měla, když byla ještě malá, a která byla jednou přistižena při lhaní. Vzpomínala si, že na ni její rodiče vyvíjeli tlak všemi možnými způsoby, aby ji přiměli přiznat pravdu, ale ona stále jenom zarytě mlčela. Když to potom ale všichni vzdali a nechali ji být, trvalo jenom pár dní než sama přišla a všechno jim popravdě pověděla. Gwen měla pocit, že to stejné by mohlo fungovat i u Steffena. Že snažit se z něj dostat informace nátlakem jej bude jenom víc a více zatvrzovat, a že by bylo lepší mu dát prostor, aby mohl nakonec přijít s přiznáním sám.

„Dejme mu čas,“ řekla. „Zatím můžeme pátrat jinde. Uvidíme, co dokážeme najít a potom se k němu můžeme kdykoliv zase vrátit. Myslím, že se časem otevře. Teď ale ještě není připravený.“

Potom se Gwen znovu podívala na Steffena, který na druhé straně místnosti pozorně sledoval, jak se sud plní splašky. Byla si jistá, že je dokáže přivést na stopu otcova vraha. Přemýšlela, jaká tajemství se mohou asi ukrývat v hrbáčově mysli.

Je to hodně zvláštní figurka, pomyslela si. Vskutku velmi zvláštní.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Thor bojoval o každé nadechnutí. Měl vodu v očích, v nose, v puse a vlastně i všude kolem sebe. Poté, co byl stržen proudem napříč palubou jejich galéry, se mu konečně podařilo zachytit se dřevěného zábradlí, ke kterém se přitiskl ve snaze spasit holý život. Ale neustávající proud vody se i nadále snažil jej strhnout dál. Každý sval v jeho těle se třásl námahou. Začínal pochybovat, že se dokáže udržet dlouho.

Všude kolem něj se ostatní bratři z Legie snažili o něco podobného. Drželi se zuby nehty čehokoliv pevného, co našli, aby je voda nesmetla do moře. Zatím se ale všem dařilo udržet se.

Hřmění vody bylo ohlušující a když se snažil rozhlédnout, zjistil, že vidí jenom na několik málo metrů před sebe. Navzdory faktu, že bylo léto, byl tenhle déšť studený a během několika málo minut se jeho tělo třáslo zimou. Generál Kolk však stál s rukama opřenými o boky svého mohutného těla jako socha a zdál se být vůči proudům deště naprosto imunní. Mračil se a štěkal všude kolem sebe.

„OKAMŽITĚ SE VRAŤTE NA MÍSTO!“ křičel. „VESLOVAT!“

Nakonec si sám sedl za jedno z vesel a opřel se do práce. To zafungovalo. Během několika chvil se chlapci začali prodírat proudem vody zpátky na svoje místa. Thorovo srdce bilo strachem a námahou, když se pustil zábradlí a začal pomalu bojovat s proudy vody na cestě ke své lavici. Krohn, kterého stihl schovat pod košili, vyděšeně zamňoukal, když Thor uklouzl a tvrdě dopadl na palubu.

Zbytek cesty se už vyloženě plazil a po chvíli se mu skutečně podařilo dostat se zpátky na svou lavici a ke svému veslu.

„PŘIVAŽTE SE!“ velel Kolk.

Thor se podíval pod lavici, aby tam našel několik námořních lan a konečně pochopil, k čemu tam celou dobu jsou. Sáhl dolů po jednom z nich, ovinul si ho kolem zápěstí a konec uvázal k veslu. Tak byl najednou svázan s lavicí i s veslem a mohl konečně sedět pevně na svém místě.

Fungovalo to. Náhle přestalo být tak obtížné udržet se na místě a za chvíli už byl schopný začít veslovat.

Všichni ostatní se také pustili do práce. Thor si ještě všimnul, že Reece se usadil k veslu jenom o jedinou řadu před ním. Po chvíli už bylo cítit, že se loď hýbe a během několika minut obloha kdesi vpředu zesvětlala.

Veslovali a veslovali, kůže je pálila z toho podivného deště, každý sval v jejich tělech křičel o trochu odpočinku, až nakonec déšť začal slábnout. Thor cítil, že na něj najednou padá méně a méně vody. O několik okamžiků později déšť ustal a nad ním se znovu otevřela čistá a slunečná obloha.

Překvapeně se rozhlédl. Najednou bylo zase kompletně jasno a z oblohy už nespadla ani kapka. Tohle byla snad nejpodivnější věc, jakou kdy zažil. Zadní polovina lodi byla ještě bičována deštěm, zatímco ta přední byla náhle zalita horkými slunečními paprsky.

O okamžik později už se pod čistým a blankytně modrým nebem ocitla celá loď. Okamžitě do nich udeřilo žhavé slunce. Řev proudících vod vystřídaloby obvyklé šumění oceánu a dešťová stěna se vzdalovala tak rychle, že si všichni jenom vyměňovali překvapené pohledy. Bylo to jako by právě prošli oponou, která oddělovala dva různé světy.

„POHOV!“ zavelel hurónským hlasem Kolk.

Všichni chlapci téměř zároveň zahodili vesla, zhroutili se v lavicích a sípavě lapali po dechu. Thor udělal to samé. Každíčký sval jeho těla se třásl. Byl neskutečně šťastný, že už je to za nimi. Naklonil se kupředu, těžce oddychoval a snažil se ulevit těžce zkoušeným svalům, zatímco jejich loď právě vplouvala do nových vod.

Po chvíli se konečně dokázal sebrat, postavit se na nohy a rozhlédnout kolem sebe. Podíval se přes palubu na vodu, aby zjistil, že změnila barvu. Teď byla mnohem světlejší a silně načervenalá. Bylo jasné, že vstoupili do jiného moře.

„Dračí moře,“ řekl Reece, který se teď také rozhlížel po vodní hladině. „Říká se, že je rudé kvůli krvi svých obětí.“

Thor se znovu pozorně zadíval na hladinu. Tu a tam se z hloubky vynořovaly bubliny a na obzoru každou chvíli cosi velkého vyskočilo z vody, aby v ní záhy zase zmizelo. Tvor nikdy nezůstal nad hladinou dostatečně dlouho, aby si ho mohl prohlédnout. Thor ale nijak necítil potřebu se jakkoliv přibližovat kvůli lepšímu výhledu.

Rozhlížel se do všech stran ve snaze zorientovat se v novém světě. Všechno se na druhé straně od dešťové stěny zdálo tak jiné a cizí. Dokonce i ve vzduchu se vznášela lehce narudlá mlha, která přikrývala vodní hladinu jako průsvitná peřina. Když se rozhlédl po horizontu, spatřil několik malých ostrovů, které se rozprostíraly po jeho šíři jako nášlapné kameny v zahradním jezírku.

Najednou se zvedl silný vítr, načež Kolk ihned reagoval:

„VYKASAT PLACHTY!“

Všichni se okamžitě dali do práce, společně tahali za lana a vytahovali plachtoví výš a výše, aby mohli konečně zachytit trochu větru a cestovat snadněji. Plachty se rychle nadmuly a loď se pohnula. Thor měl pocit, že takhle rychle od začátku výpravy snad ještě nepluli. Vítr je hnál přímo k ostrovům. Po chvíli si galéra musela začít prokusovat cestu velkými vlnami, které se objevily bůhví odkud, takže se paluba pohupovala nahoru a dolů.

Thor se vydal na před, opřel se o zábradlí a rozhlížel se. Reece se k němu záhy připojil a netrvalo dlouho, aby se objevil i O'Connor. Všichni tři tam spolu pak stáli a sledovali ostrovy, které se začínaly rychle přibližovat. Dlouhou chvíli nikdo z nich nic neříkal a jenom nechávali vítr, aby chladil jejich unavené svaly a odpočívali.

Po chvíli si Thor uvědomil, že míří k jednomu konkrétnímu ostrovu, který byl teď stále větší a větší. To musel být určitě cíl jejich cesty.

„Mlžný ostrov,“ řekl Reece s respektem.

Thor se udiveně díval na ostrov. Když se přiblížil dost na to, aby mohli rozeznat detaily jeho pobřeží, zjistili, že je skalnatý a neúrodný. Rozkládal se mnoho mil do obou směrů. Byl dlouhý, úzký a díky specifickému zakřivení připomínal obrovskou podkovu. O skalnaté pobřeží se rozbíjely obrovské vlny, jejichž hřmění bylo slyšet dokonce až sem. Vysoké sloupce zpěněné vody vylétávaly každou chvíli k nebesům a zkrápěly strmé skály ostrova, stoupající rovnou z moře. Mezi kameny se občas našel úzký proužek pláže, ale ten okamžitě přecházel v další vysokou skalní stěnu. Thor přemýšlel, jak tady asi tak dokáží přistát.

Jako by toto místo nebylo již dostatečně zvláštní, vinula se i nad ostrovem zarudlá mlha, která se jako rosa třpytila ve slunečních paprscích. Působilo to zlověstně. Bylo tu cítit cosi, co nepocházelo z lidského světa, možná ani ne z této planety.

„Říká se, že je tu už miliony let,“ řekl O'Connor. „Je starší než Prsten. Dokonce i než Impérium.“

„Je to říše draků,“ řekl Elden, který se k nim také přidal.

Zatímco sledovali ostrov, druhé slunce se pomalu začalo blížit k západu, což naplnilo oblohu odstíny rudé a nachové barvy. Bylo to zvláštní, slunce nikdy nezapadalo už takhle brzy. Thor si říkal, co všechno bude ještě v tomto novém světě jiné.

„Žije na ostrově nějaký drak?“ zeptal se.

Elden zakroutil hlavou.

„Ne. Slyšel jsem ale, že žije poblíž. Říkají, že ta rudá mlha je ve skutečnosti dračí dech. Žije na jednom z dalších ostrovů a vítr roznáší jeho dech po celém okolí, takže pokrývá i tenhle ostrov.“

Potom se ozval jakýsi zvuk. Nejdřív to znělo jako hluboké dunění hromu, táhlý rachot dost hlasitý na to, dokázal rozechvít celou loď. Krohn vystrčil hlavu zpoza Thorovy košile a zamňoukal.

Všichni se otočili po směru, odkud zvuk přicházel. Na horizontu uviděli slabý obrys plamenů, které olizovaly horizont a následně se ztrácely v oblaku černého kouře, jako kdyby tam právě vybuchla malá sopka.

„Drak,“ řekl Reece. „Teď už jsme na jeho území.“

Thor polkl a přemýšlel, co je čeká dále.

„Jak tu ale můžeme před ním být v bezpečí?“ zeptal se O'Connor.

„Nejste v bezpečí vůbec nikde,“ ozval se hluboký hlas.

Chlapci se otočili, aby spatřili Kolka, který stál s rukama v bok za nimi a přes jejich hlavy také sledoval horizont.

„To je základní myšlenka Stovky. Budete riskovat svoje životy každický jeden den. Tohle není žádné cvičení. Drak žije blízko a není tu nic, co by mu zabránilo v útoku, pokud se pro něj rozhodne. Nejspíše ale nic nepodnikne, protože úzkostlivě hlídá svůj poklad na svém vlastním ostrově. Draci neradi nechávají své poklady bez dohledu. Uslyšíte ale jeho hlas a v noci uvidíte plameny, které chrlí. A pokud ho nějak vyprovokujeme, potom se ani já neodvážuji přemýšlet, co by se s námi mohlo stát.“

Zvuk se ozval znovu a stejně jako předtím jej doplnily plameny, tryskající na obzoru. Galéra se mezitím přiblížila k ostrovu natolik, že mohli rozeznat jednotlivé detaily pobřeží, o které se neustále rozbíjely vysoké vlny. Thor si prohlížel vysokou stěnu útesů a přemýšlel, jak se jim asi povede dostat se nahoru na vysušenou rovinu ostrova.

„Ale kde tady můžeme přistát? Nikde nevidím vhodné kotviště,“ řekl Thor.

„To by bylo příliš snadné,“ odpověděl Kolk.

„Jak se teda dostaneme na ostrov?“ zeptal se O'Connor.

Kolkovou tvář přeběhl ďábelský úsměv.

„Poplavete,“ řekl.

Na kratičkou chvíli si Thor myslel, že generál jenom žertuje, ale když se jeho tvář nijak nezměnila, došlo mu, že to tak skutečně bude. Ztěžka polknul.

„Poplaveme?“ opakoval Reece nedůvěřivě.

„Ty vody se skoro hemží všemožnými tvory!“ řekl Elden.

„No, to je to poslední,“ řekl Kolk. „Jsou tu pořádně zrádné proudy. Ty víry vás vtáhnou pod hladinu, vlny vás můžou rozbít o ty skály támhle a voda je pořádně napěněná. Pokud se vám podaří vyhnout se skalám, budete muset vylézt nahoru, abyste se dostali na souš. To vše pokud si mořské příšery neusmyslí změnit vaše plány. Vítejte v novém domově.“

Chlapci stáli jako zařezaní u zábradlí a dívali se na pění vody mezi nimi a ostrovem. Voda vířila, jako by snad byla živá a proudy se už teď začínaly zmocňovat i lodě, takže se paluba začala kolébat a bylo těžší po ní bez držení chodit. Voda pod nimi byla teď tak rudá, že se zdálo, že je v ní snad opravdu krev. A nejhorší bylo, že nedaleko od nich se teď z vody na vteřinku vynořila další mořská obluda. Thor stačil zahlédnout její dlouhé zuby, než se zase rychle ponořila pod hladinu.

Potom jejich loď náhle spustila kotvu, ale bylo to stále příliš daleko od břehu. Thor polknul. Znovu se podíval na velké kameny, které lemovaly pobřeží ostrova a netušil, jak se jim může povést se odsud dostat až tam nahoru. Zvuk tříštících se vln sílil každým okamžikem a nyní řval tak, že na sebe museli křičet, aby se vůbec slyšeli.

Od boku lodi se odpoutalo několik člunů, které jejich velitelé okamžitě po dosednutí na hladinu odváděli dobrých třicet metrů daleko od lodi. Nebudou to mít nijak snadné, budou plavat minimálně k těm člunům.

Při pouhém pomyšlení na to, se Thorovi sevřel žaludek.

„SKÁKAT!“ zakřičel Kolk.

Thor poprvé na této výpravě cítil skutečný strach. Přemýšlel, jestli jej to dělá horším členem Legie a horším válečníkem. Věděl, že válečníci musí být nebojácní ať se děje co se děje. Teď ale

musel sám sobě přiznat, že se bojí. Nelíbilo se mu, že to tak je a přál si, aby se byl nebál. Ale nijak to nepomáhalo.

Když se potom ale rozhlédl kolem sebe a spatřil zhrozené tváře ostatních, cítil se už o trochu lépe. Všichni ostatní chlapci teď stáli u zábradlí a zírali dolů do vody. Všichni do jednoho byli ztuhlí strachy. Jeden z chlapců byl tak vyděšený, že se třásl. Byl to ten, který tehdy musel obíhat okruhy navíc, když se učili pracovat s pavézami a vrhacími zbraněmi.

Kolk to musel vycítit, protože se okamžitě vydal směrem k němu. Zdálo se, že na něj naopak bouřlivé prostředí nedělá nejmenší dojem. Na jeho tváři seděl typický úšklebek, vlasy mu česal silný vítr a generál celkově působil, že je připraven se postavit všem rozmarům přírody. Došel k chlapci a zachmuřil se ještě víc.

„SKOČ!“ zakřičel na něj.

„Ne!“ odpověděl kluk. „Nemůžu! Neudělám to! Neumím plavat! Vezměte mě zpátky domů!“

Kolk došel přímo k chlapci, který se právě chystal otočit a odejít od zábradlí, chytil jej hrubě za košili a zvedl do výšky, jako by byl jenom malé děcko.

„Tak se plavat naučíš!“ vyštěkl na něj a potom, k Thorově zděšení, jej jednoduše hodil přes palubu do zvířených vln.

Chlapec proletěl s křikem vzduchem a záhy dopadl dobré tři metry od lodi do zpěněného moře. Okamžitě začal bojovat s vodou a lapat po dechu.

„POMOC!“ křičel.

„Jaké je první pravidlo Legie?“ zakřičel Kolk a otočil se k ostatním. Chlapce ve vodě naprosto ignoroval.

Thor si matně vzpomínal, jaká je správná odpověď, ale teď byl příliš rozrušený při pohledu na chlapce, který se topil vedle lodi, než aby mohl odpovědět.

„Pomoci bratru ve zbrani, když to potřebuje!“ vykřikl Elden.

„A potřebuje to?“ pokračoval nahlas Kolk, přičemž ukázal prstem směrem k chlapci.

Ten zvedl ruce a chtěl vykřiknout, ale voda mu ucpala ústa dřív, než stačil vydat hlásku. Ostatní stáli na palubě a byli příliš ztuhlí strachem než aby skočili za ním.

V tom okamžiku se s Thorem stalo něco zvláštního. Jak se tak díval na toho topícího se kluka, přestal vnímat všechno ostatní kolem. Dokonce už si neuvědomoval ani sám sebe. Myšlenka na vlastní smrt se teď úplně vytratila z jeho mysli. Rozbouřené moře, silné proudy, neznámé příšery... všechno šlo stranou. Všechno, na co teď dokázal myslet, byla záchrana někoho, kdo to potřeboval.

Vyskočil na široké dřevěné zábradlí lodi, ohnul se v kolenou a bez dalšího přemýšlení skočil do pěnících se rudých vod pod ním.

KAPITOLA PÁTÁ

Gareth seděl na otcově trůně v trůnním sále, přejížděl prsty po hladkých dřevěných opěrkách a pozoroval scénu, která se odehrávala před ním. Tisíce jeho poddaných byly namačkány v tomto sále. Lidé ze všech koutů Prstenu toho dne přišli, aby byli svědky události, která se odehrává jenom jednou za život. Přišli se podívat, jak nový král pozvedne Meč Osudu. Přišli zjistit, jestli je Vyvoleným nebo ne. Od okamžiku, kdy se jeho otec stal králem, neměli lidé možnost meč spatřit a tak si to teď nikdo nechtěl nechat ujít. Ve vzduchu viselo vzrušení jako velký těžký mrak.

Sám Gareth byl téměř šílený nedočkavostí. Jak tak sledoval, jak se sál více a více plní lidmi, začínal si říkat, jestli byl skutečně dobrý nápad nedbat na názory jeho rady, která byla proti tomu, aby se pokus o pozvednutí meče dopředu oznamoval, ba dokonce aby se odehrával v trůnní síni před zraky veřejnosti. Naléhali na něj, aby se o to pokusil v soukromí v malé Komnatě Meče, kde by, v případě, že neuspěje, přihlíželo jenom několik málo párů očí. Jenže Gareth otcovým rádcům nevěřil ani slovo, cítil, že je mu osud nakloněn mnohem více než otci a přál si, aby celé království bylo svědkem jeho triumfu. Aby všichni viděli, že on je tím Vyvoleným. Přál si, aby si ten moment všichni přítomní vštíplili do paměti. Moment, kdy se jeho osud naplní.

Vstoupil do místnosti s noblesou. Měl na sobě královskou korunu, kabátec, v ruce třímал žezlo a za svůj doprovod si vybral své nové rádce. Chtěl, aby všichni viděli, že on, a ne jeho otec, je skutečným a pravým králem, skutečným a pravým MacGilem. Přesně jak předpokládal, mu nezabralo mnoho času, aby začal celý hrad považovat za svůj majetek a všechny tyto lidi za své poddané. Chtěl, aby si to uvědomili i oni. Měla to být ukázka síly. Po dnešku už si budou všichni jistí, že on je jediným a pravým králem.

Jenže teď, když tu Gareth seděl na trůně sám a díval se na masivní železný stojan, ve kterém bude už za několik okamžiků usazen Meč Osudu, a který stál v kuželu slunečního světla proudícího sem otvorem ve stropě, už si nebyl sám sebou natolik jistý. Náhle na něj dolehla tíže toho, co se právě chystal provádět. Ať už se stane cokoliv, bude to nezvratné a potom už bude pozdě případný neúspěch nějak napravovat. Co kdyby opravdu selhal? Snažil se takovou myšlenku vypudit z mysli.

Velké hlavní dveře, umístěné na protilehlé straně síně, se s rachotivým zvukem otevřely dokořán. Místností proletělo vzrušené zašumění, načež všichni ztichli v očekávání následujících událostí. Dovnitř pomalu vkráčelo tucet nejsilnějších mužů, kteří v hradu sloužili. Všichni společně se prohýbali pod ohromnou vahou meče. I v takovém počtu mohli dělat jenom malé kroky a nést břemeno jenom s vypětím všech sil. Šest mužů z každé strany neslo tuto relikvii do středu síně k jeho podstavci.

Garethovo srdce začalo bít rychleji, když se muži přiblížili. Na kratičký moment jeho sebedůvěra zakolísala. Pokud těchto dvanáct mužů, každý z nich byl v porovnání s Garethem obrovský, stěží dokáže meč nést na ramenou, jaké šance potom má on samotný? Snažil se ale podobné myšlenky vypudit z hlavy. Koneckonců, ten meč má být přece o osudu a předurčení a ne o síle svalů. Přinutil se vzpomenout si, že přece bylo jeho osudem stanout tady. Byl prvorozeným následníkem trůnu z rodu MacGilů. Měl by být králem. Snažil se v davu zahlédnout Argona. Z nějakého podivného důvodu najednou cítil, že by potřeboval druidovu radu. V tomto okamžiku jej potřeboval ze všech nejvíc. Tak moc, že najednou ani nedokázal myslet na nikoho jiného. Jenže druid nebyl samozřejmě nikde k nalezení.

Muži se konečně dostali až ke stojanu a uložili meč do světelného kužele. Zapadl do vidlic s charakteristickým břinknutím, které potom ještě rezonovalo místností dál v několikeré ozvěně. Potom se opět rozhostilo napjaté ticho.

Zástup diváků se začal spontánně rozestupovat, aby uvolnil Garethovi cestu k meči.

Ten pomalu vstal z trůnu a vychutnával si okamžik, kdy se k němu upínala pozornost všech přítomných. Dokázal doslova cítit pohled všech lidí v sále. Dobře věděl, že chvíle jako tato už nikdy

nepřijde. Celé království k němu teď vzhlíželo s takovou intenzitou a s obrovským očekáváním. Nikdo si nechtěl nechat ujít byt' jenom sebemenší pohyb jeho těla. Představoval si tuto chvíli už mnohokrát předtím, vlastně už odmalička. A teď to bylo konečně tu. Přál si, aby všechno plynulo co nejpomaleji.

Začal sestupovat ze schodů, vedoucích k trůnu. Bral je pěkně jeden po druhém a každý krok prodlužoval tak, jak jen to bylo únosné. Potom se vydal po měkkém rudém koberci směrem ke stojanu s mečem. Připadal si, že právě kráčí svým vlastním, milionkrát vysněným snem. Téměř dokázal vidět sám sebe, jak slavnostně kráčí vstříc té chvíli. Měl pocit, že už tuto cestu urazil mnohokrát předtím, a stejně tak již mnohokrát pozvedl Meč Osudu vysoko nad hlavu. Ten pocit jej jenom utvrzoval v tom, že je předurčen k tomu, aby to dokázal, že kráčí vstříc příznivému osudu.

V duchu viděl, jak se to má stát. Přistoupí sebevědomě ke stojanu, uchopí meč jednou rukou, zatímco druhou nechá ležérně opřenou v bok. A jakmile se napětí přihlížejících vystupňuje k maximu, tak meč jediným, plyným a rychlým pohybem zvedne vysoko nad hlavu. Všichni zalapají po dechu, padnou tvářemi k zemi a potom jej prohlásí za Vyvoleného, nejdůležitějšího ze všech MacGilovských králů, který kdy vládl, a který bude vládnout navždy. Někteří budou při tom pohledu plakat radostí. A jiní se budou krčit strachy. A všichni budou děkovat Bohu, že žijí své životy právě v době, kdy se tato událost stala. Budou jej uctívat jako boha.

Gareth došel k meči. Teď už stál jenom jediný metr od něj v naučené póze, avšak hluboko uvnitř se třásl. Chtěl věřit, že důvodem bylo nadšení. Přesto, že Meč Osudu viděl již mnohokrát předtím, teď, když vstoupil do kuželu světla k němu, byl unešen jeho krásou. Možná to bylo proto, že vlastně ještě nikdy nesměl přistoupit tak blízko. Meč byl úchvatný. Dlouhá zářící čepel, která byla ukována z materiálu, jenž nikdo nedokázal pojmenovat, tepaný jílec zdobený nespočetnými ornamenty, nejvzácnějšími drahými kameny a se znakem MacGilského orla na záštítě. Když přikročil o krok blíže a naklonil se nad zbraň, okamžitě ucítil mocnou energii, která z meče vyzařovala. Přišlo mu, jako kdyby zbraň pulzovala životem. Náhle dýchal ztěžka. Už za několik málo chvil bude meč v jeho dlani. Vysoko nad hlavou. Zářící v kuželu slunečního světla a celý svět to uvidí.

Podívejte se, Gareth Veliký.

Natáhl ruku a položil ji na jílec. Potom pomaloučku ovinul prsty kolem zdobené rukojeti. Dotek každého z drahokamů, každého záhybu tepání, jej doslova elektrizoval. Cítil jak energie meče proudí do jeho ruky, nahoru po paži k rameni a rozlévá se do celého těla. Nepřipomínalo to nic, co cítil kdy předtím. Tohle byla jeho chvíle. Chvíle, která znamenala všechno.

V posledním okamžiku se přece jenom rozhodl nic neriskovat, a raději rychle položil na jílec i druhou ruku, načež meč oběma pevně uchopil. Zavřel oči a snažil se uklidnit náhle tak mělký dech.

Pokud jste mi bohové nakloněni, dovolte mi pozvednout tento meč. Dejte mi tím znamení. Ukažte mi, že jsem skutečný král. Ukažte mi, že jsem předurčen k tomu, abych vládl.

Modlil se potichu a čekal na znamení, na perfektní chvíli. Ale vteřiny ubíhaly, teď už jich bylo plných deset, a on stále bez hnutí čekal, celé království se dívalo, a neslyšel nic.

Potom před sebou najednou uviděl tvář svého otce, která se na něj zlostně zamračila.

V šoku otevřel oči a snažil se okamžitě tu představu zapudit. Jeho srdce se zběsile rozbušilo. Chtě, nechtě, nedalo se to vykládat jinak, než jako velmi špatné znamení. Ale tím se teď nesměl zdržovat.

Bylo to teď nebo nikdy.

Gareth se naklonil a vši silou, která se v jeho pažích ukrývala, se pokusil meč zvednout. Zápasil s jeho vahou s veškerou energií, kterou měl, celé jeho tělo se roztřáslo námahou.

Meč se ani nepohnul. Bylo to stejné jako kdyby se pokoušel pohnout se základy Země samotné.

Zkoušel to silněji a silněji, více a ještě víc. Nakonec už nahlas sténal a křičel, aby si dodal ještě více sil.

O vteřinu později se zhroutil k zemi.

Čepel se za celou dobu nehnula ani o milimetr.

Když dopadl na zem, sálem proletělo šokované zalapání po dechu. Několik rádců vyrazilo králi na pomoc, podívat se zda je v pořádku, ale on je všechny hrubě odstrčil a sám se v nejhlubším ponížení škrábal zpátky na nohy.

Potom se rozhlédl po shromážděných poddaných, aby zjistil, jak se na něj dívají teď.

Někteří se od něj už odvrátili a odcházeli pryč. Gareth dobře viděl zklamání ve tvářích všech. Teď všichni do jednoho věděli, že není skutečným králem. Nebyl osudem určeným šampionem rodu MacGilů. Neznamenal vůbec nic. Byl jenom další princ, který si uzurpoval trůn.

Hořel neskutečnou hanbou. Ještě nikdy se ve svém životě necítil tak sám jako v tento moment. Všechno, co si kdy představoval od okamžiku, kdy byl malým dítětem, to všechno byly jenom lži. Lži sobě samému. A on svým vlastním fantaziím bláznovsky uvěřil.

A teď na to doplatil.

KAPITOLA ŠESTÁ

Gareth přecházel nervózně komnatou sem a tam. Jeho mysl bouřila vztekem i studem nad neúspěchem s pozvedáváním meče. Snažil se představit si, jaké to asi bude mít důsledky. Dělal se mu z toho zle. Nemohl uvěřit, že byl tak hloupý a pokusil se pozvednout Meč Osudu, který nedokázal zvednout žádný z MacGilů po celých sedm generací před ním. Proč si myslel, že by mohl dopadnout lépe než jeho předkové? Co ho přivedlo k tomu, že měl pocit, že je něco lepšího než byli oni?

Měl si to uvědomit předtím. Měl být opatrný a v žádném případě neměl přeceňovat vlastní možnosti. Měl se prostě spokojit s faktem, že získal otcův trůn. Proč se proboha snažil mít ještě víc?

Teď všichni jeho poddaní věděli, že není Vyvoleným. Jeho vláda tím bude už navždycky poznamenána a dost možná to rozšíří nové pochybnosti o jeho účasti na otcově smrti. Už teď viděl, že se na něj každý dívá jinak než předtím. Jako kdyby byl duchem. Jako kdyby se už připravovali, že po něm brzy přijde někdo další.

A co bylo ještě horší, poprvé ve svém životě se Gareth sám před sebou cítil nejistý. Celý svůj předchozí život viděl svou stezku jasně narýsovanou. Žil v domněnku, že jednoho dne nastoupí na otcův trůn, že bude vládnout a že pozvedne ten slavný meč. Teď byla jeho sebedůvěra otřesena v samotných základech. Teď si najednou nemohl být jistý vůbec ničím.

Úplně nejhorší ze všeho ale bylo, že nedokázal z mysli vypudit obraz otcovy zamračené tváře, která se mu zjevila těsně předtím, než se pokusil meč zvednout. Měl to být snad nějaký způsob jeho odplaty?

„Bravo,“ ozval se zatrpklý hlas.

Gareth se šokovaně otočil, neboť netušil, že není v místnosti sám. Podle hlasu okamžitě poznal, o koho se jedná. Znal ho už dlouhá léta a po stejnou dobu jej doslova nenáviděl. Byla to jeho manželka. Helena.

Stála ve vzdáleném koutě komnaty, dívala se na něj a jemně pokuřovala ze své opiové dýmky. Zhluboka vydechla kouř, podržela jej na moment v plicích a potom jej pomalu a s rozkoší zase vydechla. Její oči byly zarudlé jemnými krvavými žilkami a Garethovi bylo jasné, že kouří bez přestání už notně dlouho.

„Co tady děláš?“ zeptal se.

„Tohle je vlastně moje svatební komnata,“ odpověděla. „Můžu tu dělat cokoli se mi zamane. Jsem tvá manželka a královna. Nezapomínej na to. Vládnu tomuhle království stejně jako ty. Po tom tvém dnešním debaklu vezmu slovo vládnout mnohem vážněji.“

Garethova tvář potemněla. Helena mu vždycky dokázala zasadit ten nejtvrďší direkt do toho nejbolavějšího místa a v nejméně vhodnou dobu. Opovrhoval jí více než kteroukoliv jinou ženou, která kdy chodila po světě. Nechápal, jak mohl tehdy souhlasit, že se s ní ožení.

„To myslíš vážně?“ vyštěkl, otočil a rychle rázoval k ní. „Nezapomínej, že já jsem tu král, holčičko, a můžu tě nechat zavřít jako kohokoliv jiného v tomhle království. Jestli jsi nebo nejsi moje manželka v tom nehraje vůbec žádnou roli.“

Posměšně se ušklíbla.

„A co potom?“ vyštěkla. „Zajímají se tvoji noví poddaní o tvou orientaci? Ne, předpokládám, že ani trochu. Ani maličko v tom vymyšleném světě, ve kterém král Gareth teď žije. Ne v představách někoho, kdo se absolutně nezajímá o to, jak jeho činy vnímají ostatní lidé.“

Zastavil se přímo před ní. Zjištění, jak snadno jej dokáže prokouknout, jej popuzovalo až do morku kostí. Dobře rozuměl její výhrůžce a uvědomil si, že hádat se s ní mu nemůže přinést nic dobrého. Takže před ní jenom stál se zaťatými pěstmi a čekal.

„Takže co ode mne chceš?“ řekl potom pomalu a snažil se ovládnout, aby neudělal něco neuváženého. „Nepřišla jsi ke mně jenom tak. Něco chceš.“

Suše a posměšně se rozesmála.

„Cokoliv, co budu chtít, si prostě vezmu. Nepřišla jsem tě žádat o nic. Chci ti ale něco říct: celé království právě vidělo, jak ses zesměšnil při pokusu o zvednutí meče. Kam nás to přivádí?“

„Co myslíš tím nás?“ zeptal se a přemýšlel, kam tím může Helena mířit.

„Tvoji lidé teď vědí to, co já věděla vždycky: že jsi k ničemu. Že nejsi žádný Vyvolený. Blahopřeji. Aspoň je to konečně oficiální a můžeme se přestat přetvařovat.“

Zamračil se na ní.

„Můj otec meč taky nedokázal zvednout. A stejně potom dokázal efektivně a dobře vládnout.“

„Ale i tak to jeho vládu poznamenalo,“ vyštěkla. „Každou její vteřinu.“

„Pokud nejsi spokojená s mými schopnostmi,“ soptil Gareth, „proč se prostě nesebereš a neodejdeš odsud? Proč mě neopustíš? Mě a celé tohle směšné manželství. Já jsem teď králem. Už tě stejně nepotřebuju.“

„Jsem ráda, že jsi to zmínil,“ řekla, „protože to je přesně důvod, kvůli kterému jsem přišla. Chci abys naše manželství oficiálně ukončil. Chci se rozvést. Je tu jeden muž, kterého miluji. Skutečný muž. Vlastně je to jeden z tvých rytířů. Chrabrý válečník. Milujeme se, doopravdy. Nikdy jsem takovou lásku nepoznala. A chci se za něj provdat.“

Gareth na ni zůstal šokovaně zírat. Bylo to jako kdyby mu někdo do zad vrazil nůž. Proč s tím Helena musela přijít teď? Proč ze všech možných okamžiků právě teď? Bylo toho na něj už příliš. Měl pocit, že si do něj okolní svět potřebuje ještě i kopnout, zatímco už leží na zemi a snaží se popadnout dech.

S vlastním sebezapřením si navíc musel přiznat, že pro Helenu přece jenom asi někde hluboko v mysli určité city choval, protože když mu teď tak stroze oznámila, že se chce rozvést, tak se s ním něco stalo. Rozzlobilo ho to. Stálo ho to mnoho sil, ale musel uznat, že si ten rozvod nepřeje. Pokud by to přišlo od něj, připadalo by to v úvahu, ale když o to žádá ona, to bylo něco úplně jiného. Nechtěl, aby dosáhla svého. Ne takhle snadno.

Také přemýšlel, jak by tenhle rozvod mohl ovlivnit jeho pozici na trůně. Rozvedený král by mohl přece rozvířit celou řadu otázek. Navíc, ačkoliv bylo obtížné si to přiznat, zjistil, že na toho rytíře žárlí. A také jej rozzlobilo, jak si dobírala jeho nedostatek mužnosti. Přál si odplatu. Přál si pomstít se jim oběma.

„To se nestane,“ zavrčel. „Jsi svázána se mnou. Zůstaneš mojí manželkou napořád. Nikdy tě nepustím na svobodu. A pokud někdy odhalím toho rytíře, se kterým mi zahybáš, tak ho nechám mučit a potom popravít.“

Helena mu věnovala pohled plný nenávisti.

„Já nejsem tvoje manželka! A ty nejsi můj manžel. Nejsi ani muž. Naše manželství je nesvaté. Od okamžiku, kdy jsme byli oddáni takové bylo. Byl to jenom domluvený svazek pro získání více moci. Bylo mi z toho už tehdy nanic a ten pocit během těch let nijak nezeslábnul. Zničil jsi všechny mé naděje, že bych někdy mohla být doopravdy šťastná.“

Prudce a zlostně oddechovala.

„Ten rozvod mi odsouhlasíš, nebo celému království odhalím, jakýže to muž ve skutečnosti jsi. Rozhodnutí je na tobě.“

Nato se k němu Helena otočila zády a nasupeně odkráčela z místnosti pryč, přičemž se ani neobtěžovala za sebou zavřít dveře.

Gareth uprostřed komnaty osaměl. Poslouchal ozvěnu jejích kroků a cítil, že jeho tělem prostupuje mrazení, které nebylo snadné setřást. Zůstalo na tomhle světě vůbec něco, na co se ještě mohl spolehnout?

Ještě se ani nestačil uklidnit, když tu si povšimnul, že do otevřených dveří vstupuje někdo další. Neměl ani dost času, aby si v hlavě pořádně urovnal vzrušený rozhovor s Helenou, když tu před sebou spatřil další známou tvář. Firth. Obvyklá lehkost jeho chůze byla tatam. Namísto toho nesměle vstoupil do místnosti a s provinilou tváří se pomalu přibližoval.

„Garethe?“ zeptal se nejistým hlasem.

Jeho oči byly doširoka otevřené. Gareth jasně viděl, jak špatně se Firth cítí. Měl by se cítit zle, pomyslel si. Koneckonců to byl Firth, kdo jej povzbuzoval, aby se pokusil pozvednout meč, a kdo jej nakonec opravdu přesvědčil, že je víc, než kým si myslí, že je. Kdo ví, jak by to bez Firthova našeptávání všechno dopadlo? Možná, že by se o to nakonec Gareth ani nepokusil.

Zlostně se k němu otočil. Ve Firthovi konečně našel objekt, na který může vypustit všechnu zlobu, která se v něm nahromadila. Vždyť to byl přece on, kdo zabil jeho otce. Byl to Firth, ten hloupý kluk ze stájí, kdo jej zatáhl do všeho tohoto zmatku, na konci kterého se stal pouhým dalším ztroskotaným uchazečem na MacGillském trůně.

„Nenávidím tě,“ zasípal. „Kde jsou tvoje sliby teď? Kam se podělo tvoje přesvědčení, že ten meč dokážu zvednout?“

Firth ztěžka polkl a zdál se velmi nervózní. Marně hledal jakákoliv slova. Očividně neměl nic, co by na svou obranu mohl říct.

„Je mi to líto, můj pane,“ řekl. „Mýlil jsem se.“

„Mýlil ses v opravdu hodně věcech,“ vyštěkl Gareth.

No jistě, čím více o tom Gareth přemýšlel, tím jasněji viděl, jak moc Firth vždycky všechno zpackal. Ve skutečnosti, kdyby nebylo Firtha, tak by jeho otec dnes žil a Gareth by se nedostal do ničeho z toho, v čem se musel koupat teď. Tíha královské koruny by neležela na jeho hlavě a všechny ty věci, které se pokazily, by zůstaly v pořádku tak, jak byly předtím. Garethovi se stýskalo po svobodě, kterou měl, když ještě nebyl králem, když ještě otec žil. Toužil, aby se to tak mohlo vrátit a věci zase byly tak jako dřív. Ale to nešlo. A za všechno mohl Firth.

„Co tady chceš?“ zavrčel na něj.

Firth si nervózně odkašlal.

„Slyšel jsem... zvěsti... sloužící si šeptali. Rozneslo se, že tvůj bratr a sestra kladou všude možné různé otázky. Byli viděni v prostorách pro sloužící. Zkoumali dokonce odpadní jámy a určitě hledali vražednou zbraň. Ten nůž, který jsem použil k zabití tvého otce.“

Garethovi při těch slovech ztuhla krev v žilách. Zachvátil jej panický strach. Copak tento den ještě mohl být horší než už byl?

Odkašlal si.

„A co objevili?“ zeptal se. V krku měl takové sucho, že ta slova skoro nedokázal vyslovit.

Firth zakroutil hlavou.

„Nevím, můj pane. Všecko, co jsem zjistil je, že mají nějaké podezření.“

Gareth pocítil novou vlnu zlosti. Takovou, o které by ani nevěřil, že je jí schopen. Kdyby nebylo Firthova neskutečného diletantství, s jakým se vražedné zbraně zbavil, žádný z těchto problémů by teď nemuseli řešit. Kvůli Firthovi byl vlastně nejvíce zranitelný.

„Řeknu tohle jenom jednou,“ zasyčel Gareth, přistoupil k Firthovi tak blízko, že mohl cítit jeho strachem zrychlený dech a zamračil se na něj tak přísně, jak jen toho byl schopen. „Už nikdy nechci tvoji tvář znovu vidět. Rozumíš mi? Odejdi a už se nikdy nevracej. Převelím tě na nějakou pozici hodně daleko odsud. A jestli ještě jednou vkročíš mezi zdi tohoto hradu, buď si jistý, že tě nechám zatknout.“

„A TEĎ VYPADNI!“ zařval.

Firthovy oči se zalily slzami. Mladík se otočil a utíkal z místnosti pryč. Ozvěna jeho kroků zněla chodbou ještě dlouho poté, co zmizel za jejím rohem.

Gareth se vrátil k úvahám o svém neúspěchu s mečem. Nemohl se ubránit pocitu, že tím uvedl do pohybu pohromu, která se na něj už teď řítí. Přišlo mu, jako sám sebe postrčil z útesu a jediné, co měl od teď už zakoušet, byl jen a pouze pád.

Dlouhou chvíli stál jako socha uprostřed otcovy komnaty a přemýšlel, jaké síly svým konáním uvedl do pohybu. Cítil se osamělý, třásl se a celou jeho bytost vedle strachu vyplňovala nejistota.

Copak tohle znamenalo být králem?

*

Gareth bral schody kamenného točitého schodiště po dvou a rychle stoupal, patro za patrem, směrem na nejvyšší hradní cimbuří. Zoufale potřeboval čerstvý vzduch. Potřeboval také čas a soukromí, aby mohl přemýšlet. Nutně musel vyhledat nějaké vyvýšené místo, odkud by se mohl rozhlédnout po svém království, přehlédnout celé město a své poddané, aby se znovu ujistil, že je to všechno skutečně jeho. Potřeboval se ujistit, že po všech těch hrozných událostech, které tento den přinesl, je stále ještě králem.

Než se vydal na cestu, poslal všechny sloužící pryč, a teď stoupal po schodech sám a sotva popadal dech. V jednom z mezipater se zastavil, zlomil se v pase a snažil se vydýchat. Po tvářích se mu kutálely slzy. V každém stínu viděl otcovu zachmuřenou tvář.

„Nenávidím tě!“ zaječel do prázdného prostoru schodiště.

Skoro by přísahal, že se ozvěna toho výkřiku nakonec změnila ve výsměšný chechot. I hlas už potom připomínal více otcův než jeho.

Potřeboval se odsud co nejrychleji dostat pryč. Znovu se dal do běhu a nezastavil se, dokud nebyl úplně nahoře. Tam rozrazil dveře a vyběhl ven. Do tváře jej udeřil čerstvý vzduch.

Zhluboka vydechoval a užíval si slunečních paprsků, stejně jako hřejivého letního větru. Potom si z ramen serval královský kabátec, otcův královský kabátec, a odhodil jej na zem. Bylo tu na něj příliš horko a stejně už ho nechtěl nikdy znovu obléknout.

Rychle přerážoval k okraji cimbuří, pevně se chytil kamenné zdi a ztěžka dýchaje se rozhlédl do okolí. Viděl nekonečný dav, který proudil ven z hradu. Lidé stále ještě odcházeli z ceremonie. Z jeho ceremonie. I odsud mohl cítit míru jejich zklamání. Byli tak maličcí. Najednou mu přišlo až nemožné, že by všichni ti lidé měli být bezvýhradně pod jeho kontrolou. Ale byli.

Jenomže na jak dlouho?

„Královský majestát je legrační věc,“ ozval se hluboký hlas.

Gareth se otočil jako když do něj bodne, aby spatřil Argona, který stál jenom jediný metr za ním, oblečený v bílém plášti a třímající svou dlouhou hůl. Díval se na něj s úsměvem v koutku úst, ale jeho oči o úsměvu vůbec nevypovídaly. Mračily se a viděly až do jeho nitra. Garethovi ten pohled začal být okamžitě protivný. Zdálo se, že Argon toho vidí až příliš.

Byla zde velká spousta věcí, mnoho otázek, které chtěl Gareth Argonovi položit. Ale teď, poté co před chvílí zklamal tvář v tvář Meči Osudu, si nemohl vybavit byť jenom jedinou z nich.

„Proč jsi mi nic neřekl?“ zanařikal zoufalým hlasem. „Mohl jsi mi povědět, že nejsem hoden ten meč uzvednout. Mohl jsi mi ušetřit všechnu tu hanbu.“

„A proč bych to dělal?“ zeptal se Argon.

Gareth se zamračil.

„Ty nejsi žádný královský rádce,“ řekl. „Možná, že jsi dával dobré rady mému otci, ale pro mě jsi zatím úplně k ničemu.“

„Možná, že tvůj otec zasluhoval dobré rady,“ řekl na Argon.

Garethova zlost začínala znovu kypět. Nesnášel toho muže.

„Už tě tu nechci vidět,“ řekl zlostně. „Nevím, proč tě můj otec najal, ale já nechci, aby ses zdržoval v Králově Dvoře.“

Argon se zasmál dutým, strašidelným smíchem.

„Tvůj otec mě nenajal, ty bláznivý kluku,“ řekl. „Ani jeho otec předtím. Jsem předurčen tu být. Klidně by se dalo říct, že to já jsem najal je.“

Nato Argon najednou učinil krok kupředu a jeho pohled se zakousl Garethovi až do hloubi duše.

„Dá se to stejně říci o tobě?“ zeptal se. „Jsi předurčen tu být?“

Ta slova zasáhla Garetha jako střela, načež mu po zádech přeběhlo zamrazení. Ta otázka byla přesně tím, co Garetha trápilo ze všeho nejvíc. Přemýšlel, jestli to nemůže být míněno jako výhružka.

„Toho, kdo vládne krvavě, čeká krev,“ pronesl Argon, načež se otočil a začal odcházet pryč.

„Počkej!“ zakřičel za ním Gareth. Najednou nechtěl, aby druid odešel. Potřeboval jeho odpovědi. „Co tím myslíš?“

Nemohl si pomoci, aby to nechal jako zprávu, ve které mu Argon naznačoval, že jeho vláda nebude trvat nijak dlouho. Potřeboval vědět, jestli to tak bylo skutečně míněno.

Rozběhl se za ním, ale když už byl téměř u něj, když už natahoval ruku, aby po něm sáhnul, Argon náhle zmizel.

Gareth se v úleku zastavil, rozhlédl se všude kolem, ale nikde ho neviděl. Jediné, co mu dělalo na vrcholku hradu nadále společnost, byl ten dutý, hluboký smích, který se ozýval odevšad a zároveň odnikud.

„Argone!“ zakřičel Gareth.

Znovu se rozhlédl kolem sebe. Potom padl na jedno koleno, zaklonil hlavu a s pohledem upřeným k nebi vykřikl znovu:

„ARGONE!“

KAPITOLA SEDMÁ

Erec se společně s Vévodou Savarijským, Brandtem a desítkami vévodových strážů ubíral klikatými ulicemi Savarie, po jejichž stranách stály davy přihlížejících. Všichni mířili k domu dívky, která na hradě sloužila během hostiny. Erec trval na tom, že se s ní musí setkat bez sebemenších odkladů a vévoda se rozhodl, že jej za tím účelem osobně doprovodí. A když šel vévoda, tak šli i ostatní. Erec se rozhlédl po neustále vzrustajícím doprovodu a cítil se trapně. Došlo mu, že s tou dívkou poprvé promluví s desítkami lidí v zádech.

Od okamžiku, kdy ji poprvé uviděl, už nedokázal myslet na nic jiného. Kdo byla ta dívka, která působila tak vznešeně, ale přesto pracovala jako obyčejná služka u vévodova dvoru? A proč tak narychlo utekla, když zjistila, že si jí všimnul? Jak se mohlo stát, že po všech těch letech, kdy mu nadbíhaly ty nejurozenější z dam, zaujala jeho pozornost právě tato jediná?

Díky tomu, že se zdržoval ve vysoce urozené společnosti celý svůj život, a navíc sám nebyl ani v nejmenším prostého původu, dokázal rozpoznat dobrý rod na první pohled a od prvního okamžiku, kdy ji spatřil, mu bylo jasné, že pochází z mnohem vyššího postavení, než to, jaké nyní zastává. Potřeboval další možnost, aby si ji prohlédl a přesvědčil se, jestli si to jenom představoval, anebo je to skutečně pravda.

„Moji sloužící mi pověděli, že bydlí v domě na okraji města,“ vysvětlil vévoda. Jak procházeli, okenice domů se otevíraly a další a další zkoumavé pohledy byly vrhány na jejich zvláštní průvod. Vévodova přítomnost v těchto běžných ulicích, kde bydlel poddanský lid, byla něčím zcela výjimečným.

„Zřejmě je služkou u hospodského. Nikdo neví, odkud vlastně pochází. Všechno co víme je, že jednoho dne dorazila do našeho města a vstoupila tu do služby. Veškerá její minulost je ale zahalená tajemstvím.“

Zahnuli do další předměstské uličky, jejíž dlažba byla o něco horší než v té předchozí, domy stály blíže jeden k druhému a okolí celkově působilo o poznání zchátraleji než předtím. Vévoda si odkašlal.

„Přijal jsem ji jako sloužící u mého dvoru pro speciální příležitosti. Je tichá a stará se sama o sebe. Nikdo o ní nic neví, Erecu,“ otočil se k rytíři a chytil jej za zápěstí, „jsi si tímhle jistý? Ta žena, jakkoliv krásná se ti může zdát, je jenom další poddanskou holkou. Ty si přitom můžeš vybírat ze všech pannen v království.“

Erec se na něj podíval se stejnou naléhavostí.

„Musím tu dívku znovu vidět. Je mi jedno kým teď je.“

Vévoda zakroutil nesouhlasně hlavou, načež všichni pokračovali dalšími a dalšími klikatými uličkami. Brzy dorazili do poměrně pochybné čtvrti, ulice stále častěji lemovaly opilé existence, všudypřítomný nepořádek, ve kterém se popelily slepice a z každých vrat štěkali velcí, na řetězech uvázaní zlí psi. Mnohé ze stavení, která lemovala zdejší ulice, byly hospody, ze kterých se linul opilecký řev až ven. Chvilí co chvíli museli z cesty odklízet nějakého trhana, který se bez špetky poznání a respektu přišel podívat, kdo se to vydal na procházku do jeho sousedství, zatímco ulice pomalu temněly v nadcházejícím soumraku, a znovu se rozsvěcovaly narudlou září plápolajících pochodní.

„Udělejte cestu pro vévodu!“ křičel v jednom kuse velitel strážů a sám odstrkoval opilé postavy z cesty, kterou teď lemovaly téměř beze zbytku ošuntělé existence a užasle se dívaly na tuto neočekávanou návštěvu.

Konečně dorazili k malému, špinavě vypadajícímu hostinci postavenému z hrubého kamene a s rovnou břidlicovou střechou. Zdálo se, že by se do spodního patra mohlo vejít přibližně padesát lidí, přičemž pro některé z nich bylo ještě několik pokojů nahoře. Dveře seděly křivě ve svých pantech a jedno z oken domu bylo rozbité. Lampa nad vchodem visela nakřivo a bylo v ní příliš málo oleje,

aby dokázala prostranství dostatečně osvětlit. Z oken se na ulici linuly opilecké výkřiky, stejně jako všechny další zvuky pijácké zábavy. Zastavili se před dveřmi.

Jak může taková nádherná dívka pracovat na místě, jako je toto? Podivil se Erec zděšeně, když uslyšel všechen ten řev a smích zevnitř. Jeho srdce plakalo, když si představil, kolik ponížení musí denně zakoušet při službě v takové špeluňce. Tohle není správně, pomyslel si. Okamžitě byl rozhodnutý, že ji odsud musí dostat pryč.

„Proč sis musel pro hledání nevěsty vybrat to úplně nejhorší místo ve městě?“ zeptal se vévoda a věnoval Erecovi vyčítavý pohled.

Brandt se k němu otočil také.

„Poslední šance, příteli,“ řekl. „Zpátky na tebe čeká hrad plný urozených dam. Všechny nedočkávé až se vrátíš.“

Ale Erec rozhodně zakroutil hlavou.

„Otevři dveře,“ řekl.

Jeden z vévodových mužů si pospíšil, aby splnil příkaz. Zápach rozlitého piva a mnohých dalších věcí jej okamžitě přiměl ucuknout zpět.

Uvnitř bylo kolem baru a na lavicích okolo dřevěných stolů shromážděno velké množství mužů, kteří spolu velmi hlasitě mluvili, pokřikovali na sebe vtípky, smáli se a někteří se více či méně hrubě pošťuchovali. Byly to beze zbytku drsné typy, s pivními břichy, neholenými tvářemi a mnohdy ve velmi špinavém oblečení. Nikdo z nich ale nevypadal, že by dokázal obstát v boji se cvičeným rytířem.

Erec učinil několik kroků dovnitř a rozhlédl se kolem. Nedokázal si představit, jak by dívka jako tamta mohla pracovat na takovém místě. Říkal si, že se nejspíše spletli a vstoupili do špatného domu.

„Promiň mi, pane, hledám mladou ženu,“ řekl Erec muži, který stál vedle něj. Byl vysoký, s širokými rameny, velkým břichem a křovinatým plnovousem.

„To jako vážně?“ vyprskl muž smíchy. „No, to jsi přišel na dost špatný místo! Tohle není žádný bordel. Ale hned naproti přes ulici jeden najdeš, panáčku. Holky tam jsou milý a pěkně buclatý!“

Opilec se rozřehtal Erecovi do tváře a několik dalších se okamžitě přidalo.

„Nehledám žádný bordel,“ odpověděl Erec klidně, „hledám jednu konkrétní ženu, která tu pracuje.“

„To asi myslíš tu služtičku,“ vykřikl jiný veliký muž. „Bude nejspíš někde vzadu a drhne podlahu. Škoda, byl bych radši, kdyby byla tady a seděla mi na klíně!“

Všichni okolostojící zaburáceli smíchem nad tím vtípem. Erec při pomýšlení na takovou situaci mírně zrudnul. Bylo mu jí líto. Musela denně obsluhovat takové existence. To bylo větší ponížení, než o jakém se odvažoval uvažovat.

„A kterej ty vlastně seš?“ ozval se jiný hlas.

Nato se objevil další muž. Tento byl větší než ostatní, měl tmavý plnovous i oči, širokou čelist a panovačný výraz ve tváři. Společně s ním přicházelo ještě několik dalších rváčů. Na jeho těle bylo více svalů než tuku. Evidentně přinášel problémy.

„Pokoušíš se sebrat mi moji služebnou?“ zeptal se zlostným hlasem. „Tak to odsud radši hodně rychle vypadni!“

Postoupil kupředu a natáhl se, aby chytil Ereca za límec.

Jenže ten nebyl nadarmo považován za nejlepšího bojovníka v celém království. Po všech těch letech tréninku byly jeho reflexy na úrovni, o které se tomu chlapovi nemohlo ani zdát. V okamžiku, kdy se jeho ruka dotkla Erecova těla, náhle bleskurychle a automaticky zareagoval, chytil ji, stáhl dolů, zakroutil do bolestivého úhlu za mužovými zády a následně poslal celou tu horu masa napříč místností.

Obr narazil do ostatních jako dělová koule a srazil je k zemi jako kuželky.

Celá místnost se propadla do hrobového ticha. Všichni se se zatajeným dechem dívali co bude dál.

„BOJ! BOJ!“ začal kdosi skandovat a ostatní se brzy přidali.

Otřesený hostinský se vyškrábal zpátky na nohy a se zuřivým rykem se rozběhl na Ereca.

Ten ale tentokrát na nic nečekal. Vyrázil útočníkovi vstříc, napřáhl se a v plné rychlosti jej loktem udeřil do obličeje, čímž mu jednou ranou čistě přerazil nos.

Hromotluk se zapotácel několik kroků nazpět a potom se jak široký, tak dlouhý zřítíl na záda na podlahu.

Erec rychle došel k němu, chytil jej za límec, zvedl ze země a navzdory obrovitosti toho muže, jej zvedl nad hlavu. Potom udělal dva svižné kroky kupředu a hodil jej napříč místností jako pytel brambor mezi ostatní. Jedinou ranou tak srazil k zemi dobrou polovinu místnosti.

Všichni ostatní zůstali ohroměně zírat, přestali pokřikovat a utichli. Začínalo jim docházet, že narazili na někoho zvláštního. Najednou se však k činu odhodlal barman, který se teď vyřítíl na Ereca s rozbitou lahví v ruce.

Erec o něm včas věděl a okamžitě položil ruku na jílec svého meče. Než ale mohl tasit, objevil se na scéně Brandt, který bleskurychle vytáhl dýku a než si barman stačil uvědomit kolik uhodilo, už měl její čepel přitisknutou ke krku.

Zastavil se uprostřed kroku jako socha, ostří už se téměř stačilo zakousnout do jeho kůže. Potom s očima široce vykulenýma strachem a s rukou třímající lahev stále napřaženou, stál a čekal, co přijde. V místnosti teď bylo takové ticho, že spadnuvší špendlík by tu nadělal nepřiměřený randál.

„Zahod' to,“ řekl Brandt suše.

Barman jej okamžitě poslechl a pustil láhev, která se roztránila o podlahu.

Erec pomalu tasil meč, nechal si při tom záležet, aby byl zvuk čepele, která se třela o pochvu, co nejhlasitější a pomalu dokráčel k hostinskému, který se stále ještě válel v mráкотách na podlaze. Špička meče směřovala k jeho krku.

„Povím to jenom jednou,“ oznámil mu Erec. „Okamžitě vyhod' všechnu tuhle sebranku ven. Teď hned. A koukej zařídít, abych se mohl setkat s onou dámou. O samotě.“

„Vévoda!“ zakřičel někdo.

Oči všech se otočily ukazovaným směrem a konečně si povšimly vévody, který stál se svou stráží ve dveřích. Všichni přítomní si pospíšili, aby rychle sňali z hlav jejich pokrývky a uklonili se.

„Pokud tahle místnost nebude prázdná v okamžiku, kdy přestanu mluvit,“ oznámil všem vévoda, „tak každý z vás ničemu skončí v šatlavě.“

Místnost okamžitě explodovala aktivitou, všichni se jeden přes druhého drali k východu, ať už volili jako nejkratší cestu dveře nebo některé z oken. Jejich nedopité nápoje zůstaly osaměle stát na stolech.

„Ty taky,“ řekl Brandt barmanovi, sňal dýku z jeho krku, chytil jej hrubě za vlasy a smýknul s ním směrem ke dveřím.

Místnost, která ještě před několika málo okamžiky praskala ve švech, teď najednou zela prázdnotou. Uvnitř zůstali jenom Erec s Brandtem a vévoda s několika svými muži. Ti za posledním opilem zabouchli vachrlaté dveře.

Erec se otočil k hostinskému, který už se mezitím zvládl na zemi posadit a teď si nevěřicně vytíral krev z rozbitého nosu. Erec jej oběma rukama chytil za límec, zvednul ho a hrubě jej posadil na dřevěnou lavici.

„Úplně jste mi zničili dnešní kšeft,“ postěžoval si hostinský. „Za to mi zaplatíte.“

Vévoda k němu přistoupil a vrazil mu facku.

„Můžu tě klidně nechat popravit za to, že ses dotknul tohoto muže,“ zavrčel na něj. „Víš vůbec, kdo to je? Tohle je Erec, první královský rytíř a šampión Stříbrných. Pokud si to bude přát, může tě klidně zabít sám, a to hned tady a teď.“

Hostinský se podíval na Erecu a vůbec poprvé se v jeho tváři objevil skutečný respekt. Téměř se na své lavici začal třást.

„Neměl jsem nejmenší tušení. Nepředstavil ses.“

„Kde je?“ řekl Erec netrpělivě.

„Je vzadu. Vytírá kuchyň. Co od ní chceš? Ukradla snad na té hostině něco? Je to jenom obyčejná služka.“

V Erecově ruce se bleskurychle objevil nůž, který se záhy zastavil kousíček od mužova hrdla.

„Ještě jednou ji nazveš ‘služkou’,“ zahrozil mu, „a můžeš si být jistý, že ti podříznu krk. Rozumíš mi?“

Mužovy oči se zalily slzami. Pomalu pokýval hlavou.

„Přiveď ji sem a koukej si pospíšit?“ poručil mu Erec, škubnutím jej zvedl na nohy a ještě jej nakopnul. Mužovi trvalo několik dalších kroků, než opět nabral rovnováhu.

Když odešel, ozvalo se z chodby vedoucí do kuchyně řinčení nádobí a tlumené nadávky. O několik okamžiků později se dveře znovu otevřely a dovnitř vstoupilo několik žen oděných v hadrech a s čepci na hlavách, všechny umaštěné od práce. Byly tam tři staré ženy, možná tak šedesátileté. Erec si na okamžik pomyslel, jestli hostinský pochopil, o kom celou dobu mluvil.

Ale potom se objevila. Jeho srdce se v ten moment zastavilo.

Najednou nemohl ani pořádně dýchat. Byla to ona.

Měla na sobě zástěru, celou umaštěnou od špíny, hlavu nesla hluboce skloněnou, jakoby se ostýchala se rozhlédnout. Vlasy měla svázané a schované pod šátkem. Na tvářích zela vrstva špíny, ale přes to všechno Erecu znovu ohromila. Její pleť byla tak mladá a perfektní. Měla nádherně klenuté lícní kosti, malý nos a plné rty. Měla hrdé čelo, svědčící o urozenosti a několik pramenů nádherných zlatých vlasů nezbedně utíkalo zpod šátku.

Na kratičký okamžik se po něm podívala svýma velkýma, mandlově zelenýma očima, které ve světle pochodně jiskřily odstíny blankytně modré, a znovu jej zbavila slov. Ke svému překvapení zjistil, že je jí uchvácen ještě více než když ji uviděl poprvé.

Za ní přicházel hostinský, mračil se a stále ještě se snažil zastavit krev vytékající z rozbitého nosu. Dívka, spolu se staršími ženami, přešla nesměle místnost k Erecovi a uklonila se. Erec jí pokynul uklidňujícím gestem.

„Můj pane,“ řekla jemným, melodickým hlasem, který naplňoval Erecovo srdce radostí. „Prosím, pověz mi čím jsem tě urazila. Nevím co jsem provedla, ale ať to bylo cokoliv, je mi to neskonale líto.“

Erec se usmál. Slova, která pronesla, zvuk jejího hlasu a jazyk, který k tomu volila, to všechno v něm probouzelo novou vlnu sympatií. Přál si, aby nikdy nepřestala mluvit.

Natáhl ruku, dotkl se její tváře a nechal na ní své prsty až do chvíle, kdy se mu konečně podívala do očí. Jeho srdce se rozbušilo. Bylo to jako ponořit se do blankytné mořské laguny.

„Má paní, neučinila jsi nic špatného. Nemyslím si, že bys mě někdy něčím dokázala rozzlobit. Nepřišel jsem sem z hněvu, nýbrž z lásky. Od okamžiku, kdy jsem tě poprvé spatřil, už nedokážu myslet na nic jiného.“

Dívku taková odpověď očividně zaskočila, neboť okamžitě sklopila zrak zpět k zemi a několikrát rychle zamrkala. Promnula si ruce a najednou působila velmi nervózně. Očividně na nic podobného nebyla zvyklá.

„Má paní, prosím, pověz. Jaké je tvé jméno?“

„Alistair,“ odpověděla skromně.

„Alistair,“ opakoval Erec nadšeně. Přišlo mu to jako nejkrásnější jméno, které kdy slyšel.

„Nerozumím ale, k čemu jej potřebuješ znát,“ dodala jemně aniž odtrhla zrak od podlahy. „Jsi lordem a já jsem obyčejná služebná.“

„Moje služebná, abychom byli přesní,“ řekl hostinský drze a předstoupil kupředu. „Zavázala se mi. Před mnoha lety se tu upsala do služby. Slíbila mi sedm let. Na oplátku ode mě má jídlo a kde hlavu složit. Teď slouží třetí rok. Takže můžeš vidět, že tu jenom marníš čas. Je moje. Vlastním ji na základě právoplatné smlouvy. Nemůžeš si ji odvést pryč. Je moje. Rozumíš tomu?“

Erec toho muže nenáviděl víc, než kohokoliv jiného. Nechybělo mnoho aby tasil svůj meč a proklál jej. Ale jakkoliv by si to byl i zasloužil, Erec nehodlal porušit královské zákony. A navíc, veškeré jeho činy přece reprezentovaly sám trůn.

„Královský zákon je královský zákon,“ odpověděl Erec stroze. „Nehodlám jej porušovat. Také je ale pravda, že zítra začíná turnaj. A já, jakožto každý z jeho účastníků, mám právo si vybrat nevěstu. Tímto oznamuji, že jsem si vybral Alistair.“

Místností proběhlo překvapené zašumění.

„Pokud,“ dodal potom, „s tím ona ovšem souhlasí.“

Podíval se na Alistair, která nadále klopila tvář k zemi. Dobře viděl, že se červená.

„Souhlasíš, má paní?“ zeptal se.

V místnosti nastalo hrobové ticho.

„Můj pane,“ řekla jemně, „nemáš tušení, kdo jsem ani odkud pocházím, natož proč jsem teď tady. A já se obávám, že ti žádné z těchto věcí ani nemohu prozradit.“

Erec se na ní nechápavě díval.

„Proč bys mi to nemohla povědět?“

„Neřekla jsem to nikomu od chvíle, co jsem sem přijela. Přisahala jsem.“

„Ale proč?“ naléhal zvědavě.

Ale Alistair už pouze tiše stála a klopila zrak.

„Je to pravda,“ vložila se do hovoru jedna ze starších žen. „Tahle holka nám nikdy neřekla, kdo doopravdy je. Anebo proč se nechala najmout. Odmítá nám to povědět. Snažíme se to z ní dostat už roky.“

Erec byl naprosto zmatený. Jenže tím se pro něj stávala ještě zajímavější.

„Pokud nesmím vědět, kdo ve skutečnosti jsi, tak to vědět nebudu,“ řekl potom. „Ctím tvou přísahu. To ale nijak nezmiňuje můj zájem o tebe. Má paní, kýmkoliv jsi, pokud tento turnaj vyhrají, tak si tě vyberu za manželku. Před všemi ženami z celého království chci bojovat právě o tebe. Ptám se tě znovu: souhlasíš s tím?“

Její oči zůstávaly i nadále přibity k podlaze a teď se z nich navíc ještě začaly hrnout velké slzy.

Pak se Alistair najednou otočila a utekla z místnosti pryč.

Erec zůstal zkoprněle stát, stejně jako všichni ostatní. Neměl tušení, jak by si její jednání měl vykládat.

„Vidíš? Akorát jsi tu plýtváš svým i mým časem,“ řekl hospodský. „Odmítla tě. Smíř se s tím tedy.“

Erec se na něj zamračil.

„Neodmítla ho,“ vložil se do toho Brandt. „Nedala žádnou odpověď.“

„Má právo vzít si čas na rozmyšlenou,“ řekl Erec na její obranu. „Koneckonců, je tu mnoho věcí, které je třeba promyslet. Ani ona mě vůbec nezná.“

Potom se omdlěl a přemýšlel, co by teď bylo nejlepší udělat.

„Dnes tu přespím,“ oznámil nakonec. „Dej mi pokoj vedle jejího. Ráno, ještě než začne turnaj, se jí zeptám znovu. Pokud bude souhlasit a pokud se mi podaří zvítězit, tak se stane mojí ženou. Pokud k tomu dojde, tak jí vykoupím ze služby u tebe a ona toto místo se mnou navždy opustí.“

Hostinský Erecu pod svou střechou očividně nechtěl, ale neměl odvahu cokoliv namítnout, takže se jenom otočil a odešel z místnosti pryč, přičemž za sebou práskl dveřmi.

„Jsi si jistý, že tu chceš zůstat?“ zeptal se vévoda. „že se nechceš raději se s námi vrátit do hradu?“

Erec vážně přikývnul.

„Nikdy jsem si nebyl ničím tak jistý, jako tímhle.“

KAPITOLA OSMÁ

Thor proletěl hlavou napřed vzduchem a vzápětí narazil na hladinu Dračího moře. Jakmile se ponořil, ucítil, že voda je horká.

Otevřel oči a okamžitě si přál, aby to byl neudělal. Zahlédl řadu podivných, ošklivých podmořských příšer. Některé byly velké a jiné malé. Všechny však vypadaly jako z jiného světa. Tohle moře se přímo hemžilo životem. Modlil se, aby na něj nezaútočili, dokud se nedostane do bezpečí na palubě člunu.

Když se vynořil, aby se mohl nadechnout, ihned se začal rozhlížet po topícím se chlapci. Uviděl ho v poslední chvíli, zrovna když v posledním záchvěvu sil v boji s vodou zmítal rukama na hladině. O několik málo vteřin později již by se jistě utopil.

Thor se k němu natáhl, ovinul mu paži kolem těla, jeho hlavu si opřel o svojí tak, aby zůstala nad vodou, a začal plavat pryč z toho místa. Nato uslyšel zakňučení a zhrozil se, když zjistil, že Krohn musel skočit do vody za ním. Leopard teď plaval k Thorovi a kňučel. Thor o něj měl strach, ale jeho ruce byly plně zaměstnány, takže nemohl v tom okamžiku pro kotě mnoho udělat.

Snažil se příliš nedívat, jak bojuje s rudou rozvířenou vodou ze které se neustále vynořovaly rozmanité potvory. Přímou před ním se teď vynořila ošklivá, nafialovělá příšera, která měla čtyři paže a dvě hlavy, zasyčela na něj a zase se ponořila. Thor musel změnit směr, aby se jí vyhnul.

Člun byl teď asi dvacet metrů od něj. Opřel se všemi silami do vody. Jednou rukou a nohama pádloval, zatímco druhou přidržoval chlapce. Ten se zmítal, křičel a nijak Thorovi jeho záchrannou misi neulehčoval. Každou chvíli hrozilo, že stáhne oba pod hladinu.

„Uklidni se!“ zařval mu Thor drsně do ucha v naději, že to pomůže.

Nakonec se přece jenom uklidnil. Na chvíli se plavalo lépe, až do okamžiku, kdy se někde před nimi ozvalo mohutné šplouchnutí a z vody se vynořila další obluda. Tahle byla malá, měla žlutou hranatou hlavu, čtyři chapadla a plavala s podivnými chřestivými zvuky přímo k němu. Připomínala trochu hada chřestýše, který našel způsob, jak se zabydlet v moři, až na to, že její hlava byla příliš hranatá. Thor se v duchu smířil s myšlenkou, že bude záhy pokousán, ale příšera najednou otevřela tlamu a plivla na něj proud mořské vody. Snažil se rychle si ji vytřít z očí.

Potom plavala v kruzích kolem nich a opakovala stejný postup. Thor napnul veškeré zbývající síly a snažil se uniknout.

Dařilo se. Člun byl blíže a blíže, když tu se po straně z vody vynořila další obluda. Tahle byla dlouhá, úzká, oranžové barvy, její tlama byla zakončena dvěma velkými zuby a po těle měla desítky malých nožek. Tělo bylo zakončeno dlouhým ocasem, který nepřestával bičovat své okolí ve všech směrech. Trochu připomínala obráceného velkého humra. Začala kroužit kolem chlapců, pomalu se přibližovat a útočit dlouhým ocasem. V jednom okamžiku ostnatý ocas zasáhl Thora do paže. Ten vykřikl bolestí.

Obluda se stáhla, aby vzápětí znovu udeřila. Zas a znovu bičovala vyhlédnutou kořist. Thor si přál, aby mohl vytáhnout svůj meč a pořádně ji přetáhnout, ale měl teď jenom jednu volnou ruku a tu potřeboval, aby je oba dva udržel nad vodou.

Krohn, který se stále držel poblíž, na příšeru zasyčel hlasem, při kterém i Thorovi vstávaly vlasy na zátylku. Potom se vydal nebojácně rovnou k tomu tvorovi, který byl takovou troufalostí zaskočen a než se k němu rozzlobený leopard stačil dostat, zmizel pod hladinou. Thor si oddechl úlevou, když tu se obluda najednou vynořila na druhé straně a začala jej bičovat nanovo. Krohn je obeplul a neúnavně tu věc pronásledoval. Několikrát už se dokonce dostal tak blízko, že ji mohl kousnout. Obluda byla však neobyčejně mrštná, takže jeho čelisti pokaždé nakonec sklaply naprázdno.

Thor plaval jako o život, bylo jasné, že jediná cesta, jak se ubránit, je dostat se co nejrychleji z vody. Po chvíli, která se zdála jako věčnost, kdy musel plavat tak usilovně jako snad ještě nikdy předtím, se konečně dostali blízko ke člunu, divoce se zmítajícímu v přílivových vlnách. Starší chlapci

z Legie, kteří s Thorem ani jeho vrstevníky nikdy nepromluvili ani slovo, už čekali, aby mu pomohli nahoru. Natahovali se přes okraj a podávali mu ruce.

Thor nejprve pomohl zachráněnému chlapci. Starší jej popadli za ruce a vytáhli z vody. Potom byla řada na Krohnovi, kterého Thor chytil pod břichem a vyhodil z vody do člunu. Krohn dopadl na mokrou palubu na všechny čtyři, ale okamžitě uklouzl a musel se do dřeva zaklesnout drápy. Ihned poté, co se mu na kolébající se palubě podařilo najít ztracenou rovnováhu, se rozběhl zpátky k okraji vyhlížet Thora. Opřel se o okraj člunu, díval se do vody a mňoukal.

Thor se natáhl, chytil nabízenou ruku jednoho z chlapců a začal se vytahovat na palubu, když tu najednou ucítil, že se kolem jeho kotníku a lýtky ovinulo něco tlustého. Otočil se, aby zjistil, co to je. Jeho srdce se málem zastavilo úlekem, protože uviděl obrovskou sytě zelenou oliheň, která se jej snažila stáhnout pod vodu.

Vykřikl bolestí, neboť její chapadla měla ostré trny, jež se mu zarývaly do kůže.

Bylo jasné, že pokud něco rychle nepodnikne, bude to jeho konec. Volnou rukou sáhl k opasku, tasil krátký nůž, předklonil se a seknul do chapadla. To ale bylo příliš pevné a nůž ani nepronikl tlustou kůží.

Jenom tím obludu rozběsnil. Najednou se celá vynořila. Neměla žádné oči, za to však dvě tlamy na dlouhém krku, jednu nad druhou, a obě plné zubů ostrých jako žiletky. Začala se vytahovat k Thorovi. Thor cítil, jak se mu ostny zařezávají do masa a viděl, že rána začala krváčet. Musel jednat rychle. I když se ho starší chlapci pokoušeli udržet, jeho ruka neustále sklouzávala a on byl pomalu stahován zpátky do moře.

Krohn žalostně naříkal a celý naježený se připravoval ke skoku do vody. Ale i on musel určitě vědět, že na to jeho síly nemohou stačit.

Jeden ze starších najednou zakřičel:

„SKRČ SE!“

Thor sklonil hlavu, nad níž vzápětí proletělo kopí. Hvízdlo vzduchem, ale nakonec minulo svůj cíl a neškodně se utopilo v moři. Příšera byla na tenhle způsob boje příliš rychlá a tenká.

Krohn se najednou odhodlal a skočil z boku člunu zpátky do vody. Ještě v letu otevřel do široka tlamu, přistál příšeře rovnou na krku a zakousl se do něj. Potom začal zuřivě trhat hlavou sem a tam. Nic by jej v ten okamžik nedonutilo, aby ji pustil.

Ale byla to předem prohraná bitva. Kůže toho tvora byla příliš tlustá a svaly příliš silné. Obluda sebou několikrát zazmítala a nakonec Krohna shodila do vody. Zároveň ještě více sevřela Thorovu nohu. Zmocnil se ho podivný pocit. Najednou lapal po dechu, jako by z něj ten tvor snad vysával kyslík. Chapadlo zaklesnuté do rány navíc šíleně pálilo. Thor měl pocit, že mu každou chvíli snad musí utrhnout nohu.

V posledním zoufalém pokusu o záchranu se Thor sám pustil chlapcovy ruky, odrazil se volnou nohou od boku člunu, ve skoku se otočil a sáhl k opasku, aby tasil meč.

Nepodařilo se mu ho ale vytáhnout včas. Namísto toho dopadl na bok do vody.

Voda kolem něj se okamžitě změnila v rychle tekoucí proud, jak byl unášen dál od člunu. Obluda se ho snažila odtáhnout do moře. Byl stahován dál a dále, čím dál rychleji a i když se ze všech sil snažil všemožně vzdorovat, nebylo to nic platné. Další myšlenkou, která mu vytanula na mysli, bylo, že je stahován pod vodu a do hlubin Dračího moře.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Gwendolyn běžela po otevřené louce. Její otec král MacGil běžel spolu s ní. Byla ještě malá, možná, že jí mohlo být tak deset let a její otec byl taktéž mladší. Jeho plnovous byl krátce střížený a nebyla v něm ani jediná stříbrná nitka. Také obličej byl bez jakýchkoliv vrásek, pleť mladá a zářící. Byl šťastný, bezstarostný, držel ji při běhu za ruku a spokojeně se smál. Tohle byl otec, kterého si pamatovala, takhle ho dříve znala.

Potom ji chytil a jediným pohybem si ji přehodil přes rameno a začal se točit dokola. Znovu a znovu. Jeho smích byl silnější a silnější a ona nemohla jinak, než hystericky vrískat. Bylo jí v jeho rukách tak dobře a přála si, aby jejich společné chvíle nikdy neskončily.

Když ji ale položil na zem, stalo se něco divného. Slunečný den se najednou proměnil v soumrak. Když se Gwenina chodidla znovu dotkla země, pocítila, že už nestojí na louce plné květin a trávy, ale boří se až po kotníky do bahna. Její otec teď ležel v tom bahně na zádech několik kroků od ní a vypadal mnohem starší než předtím. Mnohem, mnohem starší, dokonce až příliš staře. Zdálo se, že se nemůže hýbat. O kus dál od něj ležela v bahně jeho královská koruna.

„Gwendolyn,“ zasípal. „Má dcero. Pomož mi.“

S vypětím všech sil zvedl z bahna ruku a natáhl ji k ní.

Okamžitě vyrazila, aby mu pomohla, aby chytila jeho nabízenou ruku. Jenže její chodidla se nemohla odlepit od země. Podívala se dolů, co se to děje, aby zjistila, že bahno kolem jejích nohou tuhne, vysušuje se a praská. Začala se zmítat, aby se z toho vězení dostala ven.

Najednou mrkla a zjistila, že bahno zmizelo a ona namísto toho stojí na ochozech jejích hradu a před sebou vidí celý Králův Dvůr. Něco tu ale nehrálo. Když se podívala pozorně, neviděla onu běžnou okázalost a čilý ruch města. Mnohem více teď připomínalo opuštěný hřbitov. Všude, kam až její oko dohlédlo se po zemi rozprostíraly čerstvé hroby.

Najednou za sebou uslyšela nějaký pohyb. Otočila hlavou za tím zvukem a zhrozila se, neboť se k ní přibližovala postava celá zahalená v černém plášti s kapucou. Ta se náhle dala do běhu, strhla si kápi, aby odhalila strašlivou tvář muže, kterému chybělo jedno oko a napříč jeho obličejem se táhla velká ošklivá jizva. Zavřel, vrhl se k ní a pozvedl dlouhou dýku s nápadnou čepelí ze zarudlé oceli.

Pohyboval se příliš rychle a ona nebyla schopná včas jakkoliv zareagovat. Zvedla ruce s vědomím, že jí to před zavražděním nijak nepomůže. Muž se rozmáchl a plnou silou bodl.

Jenom několik centimetrů od její tváře se ale čepel náhle zastavila ve vzduchu. Vedle nich se najednou objevila další postava, která chytila vraha za zápěstí a zastavila jeho útok. Potom strašlivou silou zápěstí zmáčkla, dokud muži nevypadla dýka z ruky a nezazvonila na kamenné podlaze. Nově příchozí potom vraha zvednul nad hlavu a přehodil jej přes okraj ochozu. Ozval se vzdalující se výkřik plný děsu, který ukončilo žuchnutí a zapraštění lámaných kostí.

Její otec se otočil a podíval se na ni. Chytil ji pevně za ramena a patřil do jejích očí.

„Není tu pro tebe bezpečno,“ varoval ji. „Není tu bezpečno!“ křičel a zatínal prsty do jejích ramen tak silně, že začala křičet také.

V tom výkřiku se i probudila. Posadila se na posteli a rozhlédla se po komnatě ve snaze zjistit, jestli se v některém ze stínů někdo neukrývá.

Neobjevila však nic než ticho temné noci, která se už blížila k úsvitu.

Zpocená a zadýchaná vyskočila z postele a začala v noční košili přecházet po místnosti. Došla k malému kamennému umyvadlu a omyla si tvář trochou vody. Potom znovu a pak ještě jednou. Zády se opřela o chladivou zeď, cítila stejný chlad i z kamenné podlahy, a snažila se uklidnit.

Ten sen byl tak skutečný. Určitě to bylo něco víc než jen pouhý sen – možná skutečné otcovo varování, zpráva, kterou se jí snažil z onoho světa poslat. Najednou ze všeho nejvíc chtěla opustit tohle město, přímo teď, a už nikdy se sem nevrátit.

Zároveň však věděla, že právě tohle teď udělat nesmí. Musela se obrnit trpělivostí a vzít rozum do hrsti. Ale pokaždé, když mrkla, tak za víčky uviděla otcovu ustaranou tvář, která znovu a znovu připomínala ono varování. Musí udělat něco, aby ten sen konečně dostala z hlavy.

Podívala se z okna, a zjistila, že první slunce už pomalu začíná vycházet, a najednou jí napadlo, kam by se mohla vydat, aby přišla na jiné myšlenky. Královská řeka. To bylo ono. Tam by teď měla jít.

*

Gwendolyn si držela nos a znovu a znovu se nořila do chladných proudů Královské řeky. Seděla v malém přírodním koupališti, které řeka před staletími vykotlala do skály, a které bylo schováno na horním toku nad městem. Objevila toto místo, když byla malá a od té doby sem často chodívala. Držela hlavu pod vodou a cítila chladné proudy, které jí česaly vlasy a omývaly její nahé tělo.

To místo bylo odloučené od města, schované za hradbou stromů a poměrně vysoko ve svahu jednoho z okolních kopců. Byla tam malá laguna, kde řeka zpomalovala svůj tok a vytvářela přírodní koupaliště. Voda zde byla hluboká a poměrně klidná. Nad jezírkem bublala v podobě divoké říčky a ihned po ní tuto formu opět přebírala, aby pokračovala dolů k městu. Kameny na dně byly hladké a celé místo bylo ukryto tak dobře, že se tu mohla s klidnou duší koupat nahá, aniž by hrozilo, že by ji kdokoli mohl objevit. Chodívala sem v létě téměř každého rána, přímo za východu slunce, aby si vyčistila hlavu a připravila se na nový den. Koupel jí pomáhala obzvláště v dnech, jako byl tento, když ji trápily noční můry. Bylo to její letní útočiště.

Zdálo se jí tak těžké o té dnešní přemýšlet jenom jako o obyčejném snu. Jak mohla vědět, že to ve skutečnosti nebylo něco mnohem důležitějšího? Nějaká zpráva nebo znamení? Jak mohla vědět, jestli je to všechno jenom výplod její mysli, anebo jestli za tím nestojí něco většího, co se rozhodlo jí dát šanci jednat, dokud je ještě čas?

Vynořila se se šplouchnutím nad hladinu a zhluboka se nadechla teplého ranního vzduchu. Všude kolem zpívali ptáci. Položila se do proudu na dlouhý plochý kámen tak, že celé její tělo zůstalo ponořené až po krk, a přemýšlela. Co chvíli do dlaní nabrala trochu vody a opláchla si tvář, načež prsty pročísla dlouhé rúse vlasy. Podívala se na hladinu laguny, ve které se odrazily koruny okolních stromů, druhé slunce, které už začalo vycházet, a také její tvář. Z třesoucího se zrcadla se na ní dívaly mandlové oči. Připadaly jí jako otcovy. Znovu musela začít myslet na ten sen.

Sama dobře věděla, že po atentátu na otce není Králův Dvůr ani pro ni tím nejbezpečnějším místem. Už jenom kvůli všem těm špiónům a pletichám, které se u dvora v jednom kuse kuly. A teď obzvláště, když se králem stal Gareth. Bratr byl naprosto nepředvídatelný. Mstivý a paranoidní. A velmi, velmi žárlivý. Dokázal vidět hrozbu naprosto v každém, a v ní obzvláště. Mohlo se stát cokoliv. Moc dobře věděla, že zde není bezpečná. To totiž nebyl vůbec nikdo.

Jenže ona nebyla tím, kdo by měl teď utíkat. Ona naopak musela zjistit, kdo byl vrahem jejího otce, a pokud to byl Gareth, byla rozhodnutá nedopřát si ani vteřiny oddechu, dokud nebude spravedlnosti učiněno za dost. Dobře věděla, že duše jejího otce nedojde pokoje, dokud nebude jeho vrah vypátrán. Spravedlnost byla to hlavní, o co se celý život snažil a ze všech lidí na světě si nejvíce zasloužil, aby byla vykonána i pro něj.

Gwen znovu přemýšlela o jejich setkání se Steffenem. Byla si jistá, že ten člověk něco skrývá a přemýšlela, co to může být. Doufala, že až přijde vhodný čas, tak sám začne mluvit. Jenže co když ne? Věděla, že musí ve svém pátrání pokračovat co nejrychleji, jenže bez Steffena nevěděla, kde jinde vlastně hledat.

Po chvíli vstala ze své chladivé koupele a jak ji příroda stvořila se vydala ke břehu, na který obratně vyšplhala. Jemně se třesoucí v ranním vzduchu se schovala za tlustý strom a naučeným pohybem sáhla pro ručník na větev, která ji k tomu účelu vždy sloužila.

Jenže ručník tam nebyl. Stála a nechápala, co se to mohlo stát. Byla si naprosto jistá, že jej tam před koupelí pověsila, tak jako to dělávala pokaždé.

Zmateně se rozhlížela, její tělo se třásllo, a snažila se pochopit, co se mohlo stát, když tu za sebou najednou uslyšela pohyb. Pak se všechno stalo ráz na ráz. O zlomek okamžiku později si uvědomila, že za ní stojí jakýsi muž.

Měl na sobě černý plášť s kápí a vypadal úplně přesně jako ten z jejího snu. Popadl ji zezadu, kostnatou rukou jí zacpal ústa, aby nemohla křičet, a pevně jí stisknul. Druhou ruku ji ovinul kolem pasu, přitiskl ji k sobě a zvednul tak, že se její chodidla ocitla ve vzduchu.

Začala kopat nohama kolem sebe a snažila se křičet, dokud ji zase nepostavil na zem. Pokusila se vymanit z jeho sevření, ale byl na ni příliš silný. Uviděla, že u sebe má dlouhou dýku s rudým ostřím, úplně stejnou jako tu, kterou viděla ve svém snu. Takže to nakonec opravdu bylo varování.

Ta čepel se teď ocitla na jejím krku a tiskla se k němu tak těsně, že kdyby se pohnula do jakéhokoliv směru jen o maličký kousek, tak by tím sama sebe řízla. Musela bojovat o každé nadechnutí. Po tvářích se jí začaly kutálet zoufalé slzy. Zlobila se sama na sebe. Jak jenom mohla být tak hloupá. Měla teď být přece mnohem opatrnější.

„Poznáváš, kdo jsem?“ zeptal se muž.

Naklonil se k ní, aby mohla zahlédnout jeho tvář. Její srdce se zastavilo, byla to ta samá, kterou viděla ve svém snu. Muž, kterému chybělo jedno oko a po tváři se mu táhla jizva.

„Ano,“ odpověděla třesoucím se hlasem.

Zнала tu tvář velmi dobře. Nevěděla jaké je jeho jméno, ale byla si jistá, že to byl pouliční rváč. Takový ten typ nejnižšího ražení, jeden z party výrostků, se kterými Gareth kamarádil od dob, kdy byl ještě malý kluk. Tenhle pro Garetha pracoval jako poslíček. Vždycky jej posílal, když chtěl někoho zastrašit – anebo možná dokonce i zabít.

„Jsi pes mého bratra,“ zasyčela mu vzpurně do tváře.

Věnoval jí úsměv, kterému chybělo několik zubů.

„Nesu od něj vzkaz,“ řekl. „Napíšu ho čepelí téhle dýky, aby sis ho pro budoucnost líp zapamatovala. Mám ti vyřídit, abys přestala čmuchar. A abys na to nezapomněla, tak ti teď nechám poznámku rovnou na té tvůj tvářičce. Tam ti to vydrží celý život.“

Nato si odfrkl, zvednul dýku a začal ji přibližovat ke Gwenině obličejí.

„NE!“ vykřikla zoufale.

Jediné co však mohla kromě křiku udělat, bylo připravit se na to, co mělo přijít a změnit celý její život.

Jenže než se čepel dotkla tváře, něco se stalo. Někde z výšky nad nimi se ozval vysoký dravčí výkřik a na mužovu hlavu se snesl velký stříbřitý sokol. Gwen ptáka okamžitě poznala:

Estopheles.

Pták zaryl svoje pařáty do mužova obličejí zrovna v okamžiku, kdy přiložil čepel na Gweninu tvář. Nůž zaštípal na jemné kůži a stihnul ji říznout než najednou změnil svůj zamýšlený směr. Muž vykřikl, upustil nůž a zvedl ruce k hlavě, aby se bránil nečekanému útoku. V ten okamžik proniklo větvemi stromů, které zakrývaly lagunu, několik silných paprsků ostrého slunečního světla. Gwen zahlédla jak Estopheles využila mužova chvilkového oslnění a odlétala do bezpečí pryč. Byla si jistá, prostě to věděla, že sokola určitě poslal její otec.

Teď ale nesměla marnit čas. Prudce sebou trhla, otočila se a, přesně jak ji to učili její učitelé, kopla muže patou přímo na solar. Trefila se naprosto perfektně. Chlap se okamžitě zlomil v pase, zdrcen přesností zásahu i jeho nečekanou razancí. Tohle se učila od doby, kdy byla ještě malé děcko a s takovou dávkou rutiny ani nepotřebovala velkou sílu, aby byla schopna zlikvidovat útočníka. K takovému úderu stačilo použít nejsilnějších svalů, které lidské tělo má – stehy – a především se precizně trefit do správného místa.

Musela však pokračovat dál, dokud její výhoda trvala. Oběma rukama chytila muže za vlasy na zátylku, čímž přidržela jeho hlavu dole, aby se nemohl hned snadno narovnat, a ve stejném momentu vystřelila kolenem vzhůru. Perfektně se trefila doprostřed jeho nosního můstku.

Ozvalo se prasknutí oznamující, že rána padla přesně jak měla. Z mužoval obličej se okamžitě začala řinout krev. Bylo jasné, že mu zlomila nos.

Věděla, že ho musí vyřídít nadobro. Popadnout tu dýku a vrazit mu ji do srdce.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.